

He aquí los nombres de los confirmados y padrinos del 18/5.

Birmanec:

Genoveva Alfaro
Yolanda Rosa Bandelj
Ernesto F. Bandelj
Juan R. Bolcic
Emilio L. Bat
Roberto Belinger
Jorge Enrique Čuk
Roberto Črnko
José Oscar Čebron
Nélida Vanda Černic
Liria María Černic
Ana Adela Caruso
Amalia Ensabella
Norberto Furlan
Hebe Ferrari
Luis Antonio Gulin
Juan Globokar
Antonio Gerdol
María Globokar
Irene Francisca Gulin
Ester R. Guzzetti
Victor Jerič
Máxima Jerič
María Hilda Jazbec
Elda Noemí Jakončič
Martha Helena Jakončič
Boris Rafael Kodrič
Oscar Floriano Keber
Jorge Antonio Keber
Eduardo Víctor Keber
Enrique Tomás Krzič
Juan Mario Kutin
Irene María Kodrič
Vicente Mario Leban
Mario Emilio Lasič
Armando Luciano Leban
Ana Lukman
Silvia Martha Lasič
Nélida Delia Leban
Adalberto Oscar Manganelli
Rafael Ernesto Mansilla
Aldo Mauric
Olga Milharčič
Vilma María Mlakar
Pedro Nunciya
Mario Alejandro Nemec
Emma Nunciya
Francisca Nunciya
Carlos Primožič
Mario Emilio Primožič
Leticia F. Pellegrini
Nélida Perugini
Irene Elena Perugini
Ana María Perugini
Noemí Margarita Rijavec
Eduardo Serangelli
Luis Emilio Šeruga
Rodolfo Hugo Šatej
Antonio Štrle
Oscar Antonio Štrancar
Marta Štubelj
María Daniela Štrle
Nilda Agélica Stantič
Irma Skabar
Elida María Stantič
Norma Josefina Skabar
Irene María Sviligoj
Ester Ana Julia Smrdelj
Domingo B. Salino
Emilio Luis Troha
Alberto Tavčar
Liberato Tavčar
Martha María Tavčar
Pavlina Ana Troha
José Alfredo Ušaj
Vanda Ušaj
Martín Carlos Zidar
Angel Juan Žbogar
Albino Guillermo Zlobec
Angela Zupančič

Boter:

Esther A. de Cartelli
Elvira C. Simčič
Juan Simčič
Francisco Bratuž
Roque Bat
Andrés Krševan
Antonio Černeka
Luis Kornhauser
Francisco Slejko
María Č. de Ferletič
Beatriz Emma Sáenz
Almerina M. de Salviani
Esther Guzzetti
Estanislao Maurič
Irma Elena I. de Arigoni
Mario Luis Nemec
Francisco Pajek
Francisco Feliciani
María Glavič
Angela Pausič
María Koradin
Victor Koruza
Elsa Urdic
María Haydeé Idolta
Delmira Delma Jakončič
Carolina M. de Sviligoj
Estanislao Troha
Ernesto Kurin
Francisco Cijan
Ludovico Pičulin
Luis Lazar
Luis Mlekuš
María Mihelj
Andrés Cej
Anton Markič
Rafael Figelj
María Koradin
Liliana Nanut
Silvia Erzetec
Dalmiro Walter Calderón
Jorge E. Mansilla
Luis Furlan
Antonia Škamperle
Estefanía Dodič
Juan Nunciya
Marcos Gulin
Emilia S. de Nunciya
Emilia S. de Nunciya
Emilio Klanjšek
Augustino Pahor
Carmen S. de Di Fini
Teresa Gianini
Delia Perugini
Laura Escudero de Gianini
Josefa Komelj
Ricardo Emilio Bevčič
José Lah
Armando J. Cuomo
Santiago Truden
Victor Kovač
Lidia Belinger
Angela Štrle
María Zigon
María Novak
Otilia K. de Škabar
Gizela Stantič
Egidia M. de Jakončič
María Filej
Lucio Sarno
Estanislao Troha
Francisco Šatej
Francisco Kukovič
Lucia Kukovič
Ana Troha
Francisco Faganel
Elina Kapetin
José Suban
Martín Valentinič
Victor Šonc
María Glavič

En la foto aparece también entre los niños el excel. Mons.
Dr. Julián Martínez que administró el Sacramento.

En todos quedará muy grabado el recuerdo de la magnífica fiesta. Lo más importante es que todos queden espiritualmente robustecidos para el duro combate espiritual que les espera en la vida. Sabemos que el Espíritu Santo actuará fortaleciendo a sus fieles, pero de cada cual depende de que sea realmente fiel a su promesa y a su deber. Los confirmados y sus padrinos, todos tienen el sublime deber de actuar siempre como valientes y decididos discípulos de Jesús. A los padrinos les incumbe la obligación de amonestar a sus ahijados y darles buen ejemplo.

Nekaj obrazov iz birmanske slovesnosti. Kdor želi kako fotografijo naj se javi.

Na potu skozi solzno dolino zemskega življenja je treba vsak čas izpričati neomajno vero, trdno zaupanje in na vse žrtve pripravljeno ljubezen do Boga, pa bomo namen življenja gotovo dosegli.

Sveti Duh nam pomaga v tem prav gotovo, če pri njem iščemo opore. Zato smo prejeli zakrament sv. Birme. Toda učinkovitost Svetega Duha tirja od človeka njegovo lastno prizadevanje. Kadar človek resnično pokaže svojo pripravljenost in zvestobo nasproti Bogu, mu je zagotovljeno od Svetega Duha vse tisto, v čemer je človek sam preslaboten. Darovi Svetega Duha pomorejo človekovi slabosti.

To dolžnost imamo vsi in bomo večno srečo dosegli le po tej poti.

Botri pa naj imajo vedno v zavesti sveto dolžnost, da svojim birmancem pomagajo v tem prizadevanju z lastnim zgledom in dobrim naukom.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48-3361 (48-0095)

Klič od 11-13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredo in petki ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59-6413

CERKVENI VESTNIK

1. JUN.: Na Paternalu za † Jakob Rutar.

Na Avellanedi za † Marijo Lajnšek, obletna z žalnico.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za † Katarino Pavlin.

Popoldne shod v Lurdesu z začetkom ob 15.30 uri.

5. JUNIJA: Sveto Rešnje Telo.

Maša pri sv. Rozi za † Anton in Jožefo Strehar.

8. JUN.: Maša na Avellanedi ob 10 uri za Gregor Kandus.

Ob 10.30 za vse rajne.

Pri sv. Rozi za † Peter Špacapan ob 12 uri.

Molitve na Avellanedi ob 16 uri.

Ta dan je slovesna 11 obletnica slovenske službe božje na Avellanedi.

15. JUNIJA: Maša na Paternalu za † stariše Ščuka.

Na Avellanedi za mater † Marijo in hčere † Ano, † Marijo in † Etelko Filo.

Pri sv. Rozi ob 12 za † Alojzija Terbižan.

Molitve na Paternalu in shod Bratovščine ter seja odbora.

22. JUN.: Maša na Paternalu za † Simon Melinc.

Na Avellanedi v d. namen.

Pri sv. Rozi za † Bogdan Jerič.

28. JUN.: Vigilijs. Post od mesa.

29. JUN.: Maša na Paternalu za † Katarino Madon.

Na Avellanedi za d. n.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za † Peter Keber in očeta Viktor Keber.

POROČILI SO SE v Villi Lugano MARTIN KEBER iz Bukovice ter ELVIRA BRUMAT iz Vertojbe.

Pri sv. Rozi ARMIDA VIDAU od sv. Jakoba v Trstu, ki je vzela Faustina Moralesa.

DOBERDOB. Poročila se je Marija Gergolet (Dacova) in je vzela Jožefa Ferletič (Jožekonovega) 12. aprila letos. Nova meja bo šla po Dolu mimo Peči in Grupe. Pod Italijo bo ostalo kaikh 15.000 Slovencev.

V MARTINEZU se je poročil Štefan Domjan, rojen v Krogu na Prekmurjskem. Izbral si je za ženo tukajšno domačinko. KRŠČENA je bila Ema Rezika Šturm.

V LURDES NA SHOD bomo pohiteli 1. junija. Začetek bo ob 15.30 v volini po običajnem redu. Prinesite s seboj romarske knjižice za ljudsko petje. Spomnili se bomo tretje obletnice posvetitve Slovenskega naroda Srcu Marijinemu, izvršene 30. maja 1944 leta na Rakovaiku pri Ljubljani. Marija je naročila v Fatimi, naj se ljudje posvete njenemu Srcu in je obljubila rešenje iz usodnih težav, v katerih brezupno trpi človeštvo radi svojega odpada od Boga.

IZ UPRAVE. Radi ponovne podražitve tiska, ki je nastala radi izboljšanja plač tiskovnemu delavstvu in radi podražitve papirja, smo primorani dvigniti naročnino na 5.— S. Sicer je večina naročnikov tako že doslej plačala, sedaj pa sporočamo, da je naročnina 5.— S letno in še bo premalo za kritje vsega izdatka.

Zastale naročnike prosimo naj uredijo svoj dolg. Tistim, kateri bi tega ne storili, bomo z naslednjo številko ustavili pošiljanje.

IZ UREDNIŠTVA. Nekateri imajo pomisleke proti nekaterim vestem, ki jih objavljamo take kot so. Zelo radi bi objavljali drugačne, katere bi bile nam vsem v veselje in zadoščenje, ki bi bile uresničenje tega, kar smo vsi tako toplo želeli. Žalibog da takih novic doslej še ni. Nikakor pa nima smisla, da si zatiskamo oči pred dejstvi. Tisti, kateri nimajo toliko uvidevnosti, da bi želeli resnico spoznati tako kot je in menijo da imajo prav le tisti, katerimajo za resnične samo vesi, katere so njim po godu, naj pa Duhovno življenje mirno vrnejo in seveda tudi svoj dolg poravnajo. Vzemirjati se pa kar nič ni treba, temveč vsak naj si prizadeva da s svojo lastno glavo in pametno misli.

AVEŽANEDSKA OBLETNICA. Enajst let je že, odkar se zbiramo v kapeli na Emanuel Estevez 630. S prizadevanjem g. Jekšeta je zrastle pevski zbor, katerega sedaj vodi priljubljeni Ciril Kren. Koliko žrtev mora doprinese on in prav tako pevci, toda v zavesti, da gre za čast božjo in za zveličanje duš se delo nadaljuje in tako upamo, da bomo 8. junija ob priliki 11 obletnice spet doživeli prav lepo veselje s slovesnostjo.

Imeli bomo kar dve sveti maši, nakar se vrši skupen obed, katerega organizira Slovenska Krajina v lokalu pri Kramarju. Popoldne bodo ob 16 uri slovesne pete litanije.

Ob priliki, ko naj bo izražena javna zahvala pevovodju, pevcem in vsem, kateri se prizadevate za to odlično apostolsko in narodno delo naj tudi povabimo vse rojake, da ta dan prihitite kar najbolj številno na Avellanedi in izpričate s tem, da se čutimo vsi Slovenci en narod, vsi od Rabe do Jadrana, od Zilje do Kolpe.

PROŠČENJE. Sveti Kotolengo je glavni zavetnik kapele na Avellanedi. Njegov god je 30. aprila, in se je zunanja slovesnost praznovala 4. maja. Popoldne smo se tudi Slovenci vdeležili v velikem številu mogočih procesij, katero smo povečali z našo zastavo.

KOBILJE PREKMURJE-MONTEVIDEO. Več pisem sem pisal domov in vprašal, kako je cerkvi in vero. Pišejo mi: tako je kot sebojiš . . . Pozneje Ti bomo morda več pisali. Drugo pismo pravi: Tvoji želi ne moremo vstreči.

Č. g. Jerič Miha me je prosil, naj povem rojakom, če bi mogli kaj zbrati za eno belo mašno obleko, albo, roket, 16 m. belega blaga za oltarne prte. Vse to je treba za novo mašo, ki jo bo imel v avgustu rojak PAVEL BERDEN.

Pozdrav vsem prekmurjskim rojakom. Če more kaj kdo darovati, naj pošlje kar č. g. Hladniku. Vaš rojak

Še sožalje za Andreja Lahovega vsem njegovim!

KDO VE ZA RAVNIKAR JOŽETA. Doma je iz Moravč. V Argentino je šel 1928. Išče ga njegov sin Jože. Prosimo torej Ravnika Jožeta, da se javi, da mu izročimo sinovo pismo. Kdor kaj ve zanj, naj nam sporoči.

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual

Director: P. Juan Hladnik

Pasco 431

U. T. 48 - 3361, 48 - 0095)

No. Reg. Prop. Intelectual 232329

LA IMPRENTA NOS PARTICIPO

una noticia nada grata: Nuevo encarecimiento. Según la disposición de las autoridades fueron mejorados los sueldos a los trabajadores de la imprenta en un 50%. La noticia, grata para ellos, resulta muy desagradable para la administración de la Revista, la cual no tiene otro remedio ue apelar a sus suscriptores y bienhechores.

Por lo tanto nos vemos en la obligación de elevar la suscripción anual a 5.— S. Con todo no alcanzará este importe para cubrir el gasto total, por lo cual pedimos donaciones y avisos.

A la vez que nos vemos obligados a pedir, sentimos también el grato deber de agradecer a las almas generosas que han demostrado ya su comprensión para con nuestra obra apostólica haciéndonos llegar sus aportes. Gracias a ellos hemos podido hasta ahora hacer frente a los gastos.

LA CONFIRMACION

fué administrada el 18 de mayo por el Mons. dr. Julián Martínez, recibiendo el Sacramento 81 niños de la colectividad.

LA PEREGRINACION A LOURDES

El 1 de junio a las 15.30 h se iniciará el acto en la gruta, donde tendrá lugar la renovación de la Consagración al Corazón de María, a los tres años de la realización de la consagración del pueblo esloveno en Ljubljana el 30 de mayo de 1943.

Luego de la procesión se cantarán en la iglesia solemnes letanías de la Virgen y habrá sermón en castellano.

Es ste uno de los actos de la colectividad en adhesión al Congreso Mariano Nacional.

LOS REFUGIADOS ESLOVENOS EN AUSTRIA E ITALIA.

Según las últimas noticias ya se está gestionando el modo como facilitar el traslado de los refugiados eslovenos en Italia quienes tienen en Argentina sus parientes. El modo directo como conseguirles el permiso de desembarco es el de solicitar el inicio de los trámites en el consulado argentino más cercano del lugar, donde se halla la persona interesada, indicando a quien se tiene en la Argentina. Luego se terminan los trámites en la Dirección de Migración de ésta.

Para los refugiados en Austria y Alemania todavía no hay ningún modo de gestionar el permiso de entrada, pero está encaminado ya el proyecto de mandar una comisión diplomática argentina a dichos países para arreglar el asunto.

Para informes más detallados diríjanse a Pasco 431, Capital, entre 11 y 12 horas los días hábiles.

ŠKOF ZA PRIMORSKO. Dr. Močnik je Držecnik, pomožni škof Mariborski je bil pooblaščen za versko oskrbo Slovenskega Primorja, ki je po mirovni pogodbi odrezano od svojih škofov v Gorici in Trstu. Sedež pomožnega škofa bo Solkan. Kdaj bo posvečen še ne vemo.

KDO VE KAJ ZA IGNACIJA CERAR, rojen 1904 v Preserjah, Lukovica pri Domžalah. Od doma je šel 1927. Živel je blizu Bs. Airea. Išče ga Anton Burja iz Prikerne. Če kdo kaj ve o njem naj nam javi in njega naj obvesti, naj pride po no tole:

SHOD V LURDU SE VRŠI 1. JUNIJA OB 15.30. — VZEMITE S SEBOJ PESMARICE.

KAM TEČEŠ PRIJATELJ?

Kako drvi danes življenje in nevtogoma nese naprej ljudi. Je kakor besna tekma, v kateri se vsakomur strašno mudi. Le malo je takih, ki bi si postavili vprašanje: kam pa? Samo to vedo vsi, da nimajo časa za resničen prevdarek. Eden meni, da je treba hišo dokončati in temu cilju žrtvuje vse druge skrbi. Vsako minuto, ki si jo more kako pridobiti, obrne v ta namen. Drugi hiti, da izpelje svojo kupčijo in živi, sanja in bedi samo za ta največji svoj cilj. Tretji nevtogoma išče zdravnikov in zdravi za svojo bolezen. Četrti drvi za posvetnimi užitki, katere nudi dobra miza ali pohotna strast . . .

Pa bi bilo treba v tem neutrudnem lovu postati za hip in se vprašati: ali bom s tem res prišel do moje sreče? . . . Degradiral bo hišo, toda srce bo ostalo neutrušeno. Izpeljal bo kupčijo, toda že se bo zapletel v novo. Ozdravil bo eno bolezen, pa ga bo že ujeda druga. Nasitil bo za hip svoje telesne želje, toda na dnu srca bo ostala praznina in pekoča vest, kakor jastrebi nad moriščem . . . Za hip naslade se pač more otopiti glas vesti, v navalu nasilnih skrbi se pač lahko prezre daljno obzorje večnosti; toda ničesar ni, kar more izgnati iz duše praznino, kakor misel: Bog, duša, večnost, zvesto spolnjevanje dolžnosti in zavest dobrega dela storjenega iz ljubezni.

Nikamor ne bo pripeljalo človeka vse njegovo lovenje za srečo, če ne obrne svoje misli kvišku. Je kakor jetnik, kateri bega po ječi, toda le če bo dobil lestvo in po njej utekel iz temne kleti, bo prišel do jasne sončne luči. Celo Prešeren, ki prav gotovo ni bil nikak moralen pridigar, je občutil in doumel resnost življenja in izrazil svojo misel v prekrasnih besedah: "Življenje ječa, čas v njej rabelj hudi, smrt mu vsak dan pomlajena nevesta, trpljenje in obup mu hlapca zvesta in kes čuvar, ki se nikdar ne utruji".

Zastonj je vse prizadevanje nevernih, vsa lažimodrost posvetnjakov, vse besnenje in napor bogotajcev in pohotnežev. Nikdar ne bodo pomedli iz neba zvezd in ne sneli sonca. Tja hrepeni in bo hrepenelo človekovo srce in ne bo se preje umirilo kot tam. Bodejo jih v oči svete podobe in božja znamenja, dražijo jih k molitvi sklenjene roke in beseda verne prošnje, draži jih pridiga, katera kliče k pokori in poboljšanju, napoli so jim svetišča, nabadajo se na zvonike in ušesa si zatiskajo pred vabilom zvonov . . . O, da. Vse to in še mnogo več stvari ne gre v račun tistim, kateri nočejo vzeti zares besede: kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi svojo dušo pa izgubi.

Človeštvo je zato tavalno v temi vse dotlej, dokler ni dobilo jasne besede božjega razodetja, ki nam je oznanila božje kraljestvo, nauk o večni domovini. Kakor izgnanci na daljnem otoku sredi neskončnega morja z nepopisnim veseljem sprejmejo novico o svojem rešenju, tako bi moral tudi ves človeški rod z radostjo prisluhniti božjemu oznanilu in se spremiti na pot, ki vodi v srečo. Vsi tega ne spreumejo. Na njihovo bridko nesrečo! Svet in poželjivost jih ima ukovane tako, da jih ne sprostijo tistih vezi poziv Jezusov: Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi in jaz vas poživim. Jaz sem pot, resnica in življenje. Kdor v me verje ne hodi v temi ampak ima luč življenja.

KATERA PA JE POT KI VODI K SREČI?

Je tisto žgoče vprašanje. Tako jasno jo je pokazal Gospod Jezus, ko je rekel: Če hočeš v življenje iti, spolnij zapovedi!

Vse do tu je stvar jasna in lahka. Težka pa postane od tu naprej. Sicer ni težak jarem zapovedi, toda človek, ki je često sušen poželjivosti in slabosti zastane na tej poti. Treba mu je pomoči, katero nam je zagotovil Gospod, ko je naročil: prosite in se vam bo dalo! Če boste kaj prosili v mojem imenu vam bom splozil. Doslej niste nič prosili v mojem imenu. Prosite in boste sprejeli, da bo Vaše veselje popolno.

Med nebom in zemljo je velika dalja, toda božja dobrota je zgradila most, po katerem prihaja iz višav na zemljo božji blagoslov, iz zemlje pa v višave gredo po njem naše misli ter bodo nekoč pohitele tudi naše duše v rajsko domovino, po kateri vsako človeško srce zdihuje v solzni dolini, ki je kakor dežela izgnanstva. Ta most je molitev.

Pa naša primera gre še dalje. Molitev je najprej vez, ki druži vidno z nevidnim, človeško z božjim, zemsko z nebeškim. Brez nje je prehod iz narave v nadnaravno nemogoč. Ta most je pa izpostavljen tudi nevar-

KAKO POŠLJEŠ PAKET DOMOV PO INTERNACIONALNI POŠTI: RABLJENA OBLEKA. V platneno vrečico se vložijo stvari, katere je treba točno prešteti, zavezano vrečico je nesti na desinfekcijo Dique 4 (Viamonte) med 7 in 11.30, ter 13.30 in 17.30 uro, razen sobote in praznika. Na vrečico je treba napisati naslov.

Naslednji dan je treba iti po paket in ga odnesti na Encomiendas Internacionales, Aduana (Chile), kjer se plača pristojbino, ki je med 6 in 10 \$ za 5 kg. Tam se izpolni predložen formulir (Za Jugoslavijo 6.10 \$). Nato se vrečica zašije in zapečati.

ZA NOVO OBLEKO je treba iti najprej na Cangallo 242, Dirección de Exportación Tam dajo formulir (2 \$), kjer je navesti predmete, katere želi kdo poslati. Nekaj dni kasneje je treba iti po rešenje prošnje, kjer dovolijo izvoz. Kateri predmeti se morejo izvažati, so navedeni na tabeli v uradu. Nadaljnji postopek je isti, kot zgoraj.

GLEDE ŽIVEŽNIH POŠILJK je postopek enak kot z novšo robo. Če je paket čez 5 kg težak, ga zavrnejo.

VZOREC BREZ VREDNOSTI (Muestra sin valor) v teži pol kg se odda na vsaki pošti za 60 centavos. Pošlje se lahko karkoli.

PISMO IZ PRIMORSKE

Rojak popisuje sedanji položaj, ki pač vse Primorce zanima, zato objavljamo najvažnejše izveščke iz pisma.

Osvobodilna Fronta je v prvih letih osvojila srca vseh Primorcev. Saj smo vsi čakali s hrepenenjem, kdaj bo konec naše laške sužnosti. Zato nismo nič vprašali, kdo je prišel z naznanilom svobode, temveč smo se slepo oklenili upanja, ki je vstajalo iz krvave zarje. Toda kmalu smo začeli dobivati čudne vesti, katere so nas začele vznemirjati in rdeča zvezda nam je začela postajati sumljiva.

Prišel je toliko zaželeni dan, ko je okupator naglo pobegnil in smo slovesno sprejeli osvoboditelje kot brate, s katerimi bomo živeli srečno življenje v nove čase.

Pa so naše Primorje razdelili na A in B. Čudne reči so se začele dogajati. Vsi smo se veselili miru, toda strah se je začel polasčati naroda, ki je zvedel o zginojtu oseb in druge stvari, kakršne so preje počenjali fašisti v temi in po dnevi.

Tako je prišel 10. februar letos, ki smo ga čakali z deljenimi čustvi in smo zvedeli, da so nas zopet kruto prevarali. Odrezali so nam Gorico in Trst, nas pa izročili temni bodočnosti. Ime Tito je začelo vlivati strah v srce in tako je naša tragedija prišla do viška. Želeli smo si Jugoslavije, koprnili smo, da se objame mo v bratski Sloveniji in svobodno zapojemo naše pesmi. Saj smo toliko trpeli zato, da smo očuvali dedščino, ki nam jo je zapustil naš Gregorčič . . . Pa se nam nenadno ustnice onemele in se je polastil strah dežele pred grožnjami z vislicami, likvidacijo, zaporom, delitvijo . . .

Na Bovškem, Kobariškem, Breginju v Volčah, to je desni breg Soče, se je prijavilo 3000 oseb, katere so hočeje izseliti, predno pride Tito. Nič boljše ni v Kanalu, Ročiniu . . . Iz Srednjega se hoče izseliti 78% ljudi, vsi kmetje. V Brdih se je že mnogo ljudi odselilo v Furlanijo. Mnogi pa imajo tam že najete ali kupljene hiše, da bodo takoj odhiteli.

Le v ožji gorixki okolici in na Krasu, kjer je komunizem že poprej imel korenine, ni prevladal strah v taki meri, a tudi tam je mnogo mladine pobegnilo. Morda vas bo zanimal letak, katerega

so izdali slovenski begunci. Takole se glasi:

ZAKAJ BEŽIMO!

Letak z gornjim naslovom je bil razširjen po Goriškem. Glasi se:

Iz Jugoslavije prihajajo potrjene vesti o splošnem nezadovoljstvu vsega naroda z beograjskim režimom! Temu nezadovoljstvu so vzrok, absolutna nesvoboda vsakega demokratično mislečega Jugoslavana! Na dnevnem redu so, aretacije ali zahrbtnje likvidacije nedolžnih ljudi, da pri tem o skritih deportacijah neznano kam, sploh ne govorimo! Ljudje izginjajo preko noči brez sledu itd. itd.

Gospodarsko socialen položaj je obupen. Oplom na mirovni konferenci po krivdi Moskve in Beograda, ima za posledico razbitje naše dežele ter znači gospodarsko propast celokupne Julijske krajine.

Poleg tega so vplivale na našo odločitev za beg, strahovite grožnje s smrtjo, preganjanjem in ljudskimi sodišči, ki so nam jih dan za dnem, na umetnih mitingih in drugod, bobnali na naša ušesa, vsi voditelji takozvane OF (Osvobodilne Fronte), njihovi funkcionarji in terenci! Vselej in povsod, so nam zlasti od marca 1945 dalje obljubljali vislice, strel v tilnik, 20 letno prisilno delo, likvidacijo duhovnikov in intelektualcev, ter zaplenbo premoženja!

Grožnje so postale resnica, ko so ti grozitelji prisilili, pijane ljudi napadati vse demokratične elemente, zahrbtno moriti duhovnike, napadati in ruxiti stanovanja demokratov, vgrabit in odpeljati v zono "B" nedolžne ljudi, klati občinske uslužbenke, minirati njihova stanovanja, ter ropati poštene kmete! Vidni višji funkcionarji so prisegli, da bodo klali z lastno roko (Beltram)!

Z zločinskim umorom na Njivicah pri Kojskem trdijo, da je pričela likvidacija reakcije. V Brdih, na Kanalskem, Kobariškem, Bovškem in drugod trdijo, da že pripravljajo vislice, brusijo nože in komaj čakajo, da se zopet napijejo krvi lastnih bratov! Odkrijte skupnih grobov in sedanji umori z deportacijami likvidiranih pred junijem 1945 in umori, napadi, deportacije ter grožnje od takrat pa do danes je spričevalo, ki nam daje ukaz, da BEŽIMO izpod krvavoierističnega režima, ki se nam obeta!!

S tem, da zapuščamo rodno grudo in premoženje in potem, ko smo podpirali osvobodilno vojsko, žrtvovali življenja naših sinov in hčera ter trpeli grozne muke za svobodo,

IZPOVEDUJEMO

vsemu svobodnemu in demokratičnemu svetu, naše zavesno demokratično prepričanje in odločno ZAITEVAMO, da se v Jugoslaviji že vendar enkrat izpolnijo sadovi Jaltškega sporazuma! Samo v tem slučaju smo se pripravljene vrniti!

Zaman nas prepričujete — Bevk in drugi — naj OŠTANEMO!!!!

Vi vsi ste krivi naše prostovoljne odločitve za BEGUNSTVO, in Vam ničesar ne verjamemo, ker ste do sedaj samo lajali in dosledno izvajali vse prejšnje grožnje!

Stramujte se našega razpoloženja, sami ste krivi, sami nosite odgovornost in posledice.

Slovenski begunci.

Januarja 1947.

Vpričo tolikega preplaha so se vznemirile tudi partizanske oblasti. Da bi ustavili beglavno prodajanje živine, kajti ljudje so hoteli kar naglo prodati vse, kar so imeli, tako da je cena živini nenadno

nostim, kakor prehod čez deročo reko, katerega vodni tok ogroža in lahko celo odnese.

Človek ima pač potrebo po tem mostu, toda sovražnik človekovega zveličanja si prizadeva, da bi ta most vničil, da bi človeku zaprl pot proti nebu. Tu je vzrok, zakaj je molitev nekateremu človeku tako odveč, neprijetna ali celo zoperna. Pomenkovati se z znanci, posedati s sosedi, zapravljati čas s praznim besedičenjem je stvar, s katero brez premisleka zgubljajo ljudje ure in ure, toda odločiti se k molitvi, zbrati se v cerkvi, vdeležiti se javne pobožnosti je pa nekaj nadležnega. Kadar je čas za molitev, pride takoj na misel sto stvari, katere človeka kličejo na posvetnih opravkih, se pojavi sto obzirov, s katerimi hudobni duh skuša okrajšati človeku molitev ali ga celo prav oropati vsake božje misli. Tako pride človek do tega, da trdi: za molitev ni časa. Molil bom pozneje, ko bom imel za telo vse preskrbljeno. Moja molitev je delo, ne pa sklepanje rok in klečanje . . .

Za vsem tem se skriva delovanje večnega sovražnika neumrljive duše, ki človeka najprej od molitve zadrži, potem ga pripelje počasi do tega, da na molitev pozabi, da jo opusti in nazadnje celo smatra za čisto nepotrebno stvar. Tedaj je pa most do nebes podrt. Hudobni duh je svoj namen dosegel. Nesrečni človek se nemara celo baha, s svojo nevernostjo, ki je v očeh posvetnjakov "moderna", toda bridka resnica je, da je nesrečnejš padel v peklensko zanko, iz katere se nemara nikdar več ne bo izotal. Sam z lastnim prizadevanjem prav gotovo ne. Le če ima kako plemenito, verno, prijateljsko dušo, ki bo zanj molila, se morda še kako najde izhod iz pogube, v katero drvi. V tej "modernosti" se človek iz molitve in vernih ljudi norčuje, se ponša s svojo "neodvisnostjo", se trka na prsi ponosen na svoje posvetno delo in pridobitve, ker ne ve, da je ravno napuh slepilo, s katerim hudobec največ ljudi zavede iz poti večne sreče.

na goriškem trgu katastrofalno padla; da bi ustavili naval ljudi na občine, kjer so iskali papirjev za pot v tujino, ter prevozno sredstvo za odvoz svojega imetja, so dosegle od zavezniške komande, da je podala pomirjevalno izjavo. Tudi Primorski Slovenec, ki je nekomunističen list, je miril ljudi in tako se je trenutno razburjenje poleglo pred zagotovitvijo, da do 10. maja ne bo nobene spremembe ob Morganovi črti.

Prisel je pisatelj Bevk, predsednik Nar. Osv. Odbora za Primorsko. Obiskal je Bovško, Kobariško in Kanalsko in izjavil: Jamčim Vam z mojim življenjem, da se ne bo nikomur nič pripetilo. Toda narod še ni opustil misli, da zapusti deželo.

Iz Breginja je od 1800 ljudi prijavljenih za odhod 750. V Kanalski občini dom 6000 prebivalcev namerava zapustiti dom 2000.

Tudi v Istri je vznemirjenje veliko, a ne toliko. Tam je tudi jugoslovanska oblast storila bolj učinkovite ukrepe. V mnogih krajih je odstavila dotedanje funkcionarje, ki so krivično postopali. S tem so bili dotedanji priganjači ponižani in narod se je nekoliko pomiril.

Skrb za begunce je prevzel Slovenski Socialni Odbor pod okriljem Slov. Demokrat. Zveze v Gorici.

Na Planu pri Vipavi je bil pokopan † Alojzij Terbižan, star 48 let, ki je naglo zaspal v Gospodu v bolnici v Trstu, 17/4, 47. in bil prepeljan v domači kraj, kjer ga obžaluje žena in 6 nedoraslih otrok. Za bračiom žalujejo doma 3 sestre, poročene in mati, tukaj pa brat Filip.

Maša za rajnega bo pri Sv. Rozi, 15. jul. ob 12 uri in ste povabljeni vsi prijatelji in znanci rajnega.

Par dni pred nenadno boleznijo je rajni še pisal pismo, v katerem poroča o najnovešem položaju in je poslal tudi sliko družine.

V Ravnici pri Grgarju je zaspala Gospodu

† Katarina Pavlin (Korenka) stara 79 let. Na Veliko noč je bila nad vse vesela, ko je od svojih iz Argentine dobila denar, po praznikih jo je naglo zgrabilo in je zapustila solzno dolino 13. aprila.

Doma zapušča sina in hčer, tukaj sta 2 sina. Vsi so poročeni.

Vse rojake vabim k sv. maši za večni pokoj rajne pri sv. Rozi 1. jun. ob 12 uri.

Rihenberk. Bridka žalost je obiskala Kodričeve v Brjah. Umrl je v Vrtojbi 46 letni sin, župnik v Vrtojbi č. g. † Franc Kodrič. 20. nov. ga je naglo pobrala božja dekla in odpeljala v večni vinograd Gospodov plemenitega božjega služabnika. Ta udarec je tako globoko zadel njegovo mater † Marijo Kodrič, da mu je kmalu sledila. Kak teden pozneje pa je zapustila solzno dolino bridko užaloščena hči in sestra † Milka Kodrič.

V Baču na Pivki je 17. nov. vzela slovo

† Alojzija Novak, stara 75 let. Že bolešno, bridko preskušeno ženo je zadela strašna zima in ji zatislila oči in odpeljala v boljšo domovino.

Doma zapušča moža in sinove Lojze ter Jože. Tukaj žaluje za ljubljeno materjo sin Franc. Sin Anton je pa te dneve odpotoval od tu proti domu.

V RAVNICI je umrla 6 aprila Emilija Lengova stara 48 let.

EL PUENTE ETERNO

Velad y orad para no caer en la tentación. Qué si bien el espíritu está pronto, la carne es flaca (Mat 26, 41).

Andad pues con cuidado, no suceda que se ofusquen vuestros corazones con la glotonería, embriaguez y cuidados de esta vida y os sobrecoja de repente ese día que será como un lazo que sorprenderá a todos los que moran sobre la superficie de la tierra. Velad pues orando en todo tiempo a fin de que merezcáis evitar todos esos males venideros . . . (uc 21, 34 s).

No os inquietéis por la solicitud de cosa alguna, sino en todo presentad a Dios vuestras peticiones por medio de la oración y de las plegarias acompañadas de acciones de gracias. (Filip 4, 6).

Recomiendo pues ante todas las cosas que se hagan súplicas, oraciones, rogativas, acciones de gracias por todos los hombres . . . a fin de que tengamos una vida quieta y tranquila en el ejercicio de toda piedad y honestidad (L. Tim 2, 1 s).

Pedid y se os dará; buscad y hallaréis; llamad y se os abrirá. Pues todo aquel que pide, recibe; quien busca, halla; al que llama se le abrirá. Si entre vosotros alguno pide pan al padre? Acaso le dará una piedra. O si pide un huevo? por ventura le dará un escorpión? Pues si vosotros, siendo malos como sois, sabéis dar cosas buenas a vuestros hijos ¿cuánto más vuestro Padre que está en los cielos, dará el espíritu bueno a los que se lo piden? (Luc cap. 11).

Por tanto os aseguro que todas las cosas cuantas pidieréis en la oración tened fe de conseguirlas, y se os concederán. Mas al ponerse a orar, siteneis algo contra alguno, perdonadle, a fin de que vuestro Padre, que está en los cielos, también os perdone vuestros pecados. Pues si no perdonais vosotros tampoco vuestro Padre celestial os perdonará vuestras culpas (Marc 11, 24 s).

Si permanecéis en mi y mis palabras permanecen en vosotros, pediréis lo que quisiereis, y se os otorgará. (Juan 15, 7). En verdad os digo, que cuanto pidieréis al Padre en mi nombre, os lo concederá. Hasta ahora nada le habeis pedido en mi nombre. Pedidle y recibiréis, para que vuestro gozo sea completo. (Juan 16, 26).

La característica principal que imprime nuestra fe a sus fieles está contenida en los términos: "Mirad que amor hacia nosotros ha tenido el Padre, queriendo que nos llamemos hijos de Dios y lo séamos" . . . (I. Juan 3, 1). La relación entre Dios y el hombre no es la del dueño con el objeto suyo ni del patrón para con su peón. Dios, que no olvida a los tuyos del campo ni de los pájaros, tiene contados también los cabellos en la cabeza de cada hombre y más todavía: ningún cabello se cae sin la voluntad de El. Con más claridad no pudo ser expresada la relación entre Dios y el hombre que con el "Padre nuestro que estás en los cielos", esa oración clásica cristiana y ese resumen admirable de todos los problemas sociales, naturales y sobrenaturales que pueden preocupar al hombre, oración, brindada a la humanidad por el mismo Jesucristo.

LA ORACION ES EL LAZO

que nos une a Dios. No un lazo mecánico sino orgánico; no una cadena que esclaviza sino un organismo vivo mediante el cual mantenemos el contacto vital con el principio de nuestro ser que es Dios.

Fisiológicamente, el hombre por su cuerpo material tiene su existencia propia. Sacado su cuerpo de la tierra, de la tierra se alimenta y a ella deberá volver, cuando su vida física se termine; pero Dios quiso dar al hombre el destino sobrenatural, inspirándole el alma inmortal y con ella la participación de la vida divina. Aunque según sus capacidades físicas y hermosura corporal halla creaturas mejor dotadas que el hombre, sin embargo es él el único que se puede elevar sobre "aquí" y "ahora". Su espíritu, su inteligencia y su voluntad lo constituyen dueño de todo lo terreno y le dan derecho a la unión con Dios según nos lo hace comprender Jesús con la comparación: "Yo soy la vid, vosotros los sarmientos, mi Padre

es el labrador" (Juan. Cap 15). Aquella savia que nos comunica la vida divina se llama "gracia".

La fuente de la gracia es Dios, de una manera parecida a como el sol es fuente de la vida orgánica en la tierra. Sin el sol muere toda planta; sin su calor y su luz se congela toda la vida. Eso mismo sucede también el orden espiritual con las almas, cuya vida depende totalmente de su fuente que es Dios. Entre Dios, espíritu puro, y el hombre, cuyas funciones están ligadas esencialmente al cuerpo material, se establece el contacto mediante conductos espirituales. Son los Sacramentos, la oración y las obras buenas, que siempre contienen algo de material, pero que, mediante las virtudes teologales de la fe, esperanza y caridad, establecen unión entre el hombre y Dios, haciendo descender al alma humana aquella luz, calor y vida divinas que son la "gracia".

Tratándose del hombre, creado a imagen de Dios, ese contacto no puede ser cosa impuesta por fuerza, pues en su relación para con el orden sobrenatural tiene el hombre completa libertad, no como con el orden material, donde lo ligan ciertas leyes físicas y sociales sin las cuales la vida se derrumbaría. Para llegar a la posesión de la vida de la gracia, hasta la posesión de la filiación divina, el supremo don que se dignó conceder Dios Padre a su criatura, debe el hombre elevarse desde las llanuras terrenas hacia las alturas celestiales con su libre determinación y buscar a Dios. Su inteligencia le aconseja arrodillarse ante su hacedor, prestar oídos a su revelación, aceptar humildemente su palabra, implorar su ayuda, encomendarse a su bondad, pedir el perdón por el pecado de la desobediencia hacia su ley . . . He aquí lo que es la oración. Junto con los Sacramentos y las obras buenas establece la unión con Dios en esta vida y prepara la dicha eterna para la otra.

LA FUNCION MAS SUBLIME

La gente materialista vive ciega para las realidades sobrenaturales. El mundo les embarga de tal manera, que pierden sentido por todo lo que es espiritual, como pierden la vista aquellos insectos, que viven en la oscuridad. Pero por negar el ciego al sol, éste no desaparece del cielo.

Así viven muy equivocados los renegadores de las verdades eternas. Como la planta debe orientarse hacia el sol, para prosperar y adquirir su hermosura, así debe el hombre dirigir sus aspiraciones hacia Dios. Esa aspiración del corazón humano se llama oración.

Pueden ser admirables los resultados de la inteligencia humana en el orden natural; pero la verdadera grandeza del hombre estriba en Dios, en el cual lo espera la dicha eterna, y el camino que conduce allí es la oración. "Qué aprovecha el hombre ganarse todo el mundo, si condena a su alma" es la terminante palabra de Jesús, que también dice: "hay que rezar siempre y jamás dejar de hacerlo" y "Vigilad y rezad, para no caer en la tentación". Por más grande que parece a los ojos de la gente un hombre famoso en las ciencias y obras humanas, desaparecerá pronto su memoria y ¿para qué le servirán los aplausos de las muchedumbres, si en el juicio de Dios saldrá condenado?

"No es nada ni aquel que planta ni aquel que riega, sin Dios, que da el crecimiento", (I. Cor 3, 8). Por más grandiosas que sean las obras humanas, si no van subordinadas al supremo fin del hombre, traerán maldición en lugar de bendición. No eran las armas de los israelitas que vencían en la batalla sino la oración de Moisés, cuyas manos elevadas expresaban

la súplica de su corazón (Exodo 17, 9). Los descubrimientos tan admirables que hizo el hombre, le han traído más destrucción y lágrimas que provecho y alegrías porque no se preocupaba de santificarlas con la oración.

En el orden de la naturaleza adquieren las actividades humanas su efecto benéfico sólo si van santificadas con la oración; en el orden de la gracia es la oración la que eleva al hombre a la sublime dinidad de hijo de Dios, porque la entrega voluntaria de sí mismo a Dios es la base de su crecimiento sobrenatural.

Es cierto que la oración es en cierto modo expresión de la debilidad del hombre que debe recurrir a Dios, pero nada humillante es reconocerlo ya que es real. Humillante es el orgullo del hombre soberbio, que se fía en sí mismo imponiéndose a los demás hoy, pero mañana quedará aplastado y pasado mañana presa de los gusanos. Humillante es, hacerse esclavo de hombres, de riquezas, honores o pasiones sensuales que degradan al hombre convirtiéndolo en un miserable desgraciado y lamentable buscador de la felicidad en la podredumbre, semejante a un animal.

Si tienen algún valor las relaciones con altos personajes humanos, cuanto más sublime es para una criatura el trato familiar con su Dios. Pero la oración es más todavía, porque cuando está bien hecha no sólo da la amistad divina sino brinda la nobleza más grande que puede haber, la filiación divina, que es también prenda de la dicha eterna.

Claro que se trata de aquella oración y de aquellas personas, que rezan con el espíritu de la entrega de sí mismos a Dios, no de aquellos mezquinos que, luego de haber agotado todos los recursos suyos en la contienda con los demás mortales, recurren a Dios, llenos de rencores y odios, suplicando para que Dios les ayude a aplastarlos.

¿Qué dignidad mayor puede haber que la de ser hermano de Jesucristo e hijo de Dios. Aunque sea uno pequeño, insignificante a los ojos de la gente, es grande cuando se apoya en Dios y está protegido por su mano poderosa. Todas las actuaciones humanas son transitorias y de valor modesto, porque crean sólo cosas pasajeras, mientras que la oración, por su trato con Dios adquiere valor perenne y dignidad celestial.

PERO NO HA DE OLVIDARSE

que el valor de la oración no consiste en las palabras y gestos, que pueden inspirarse en motivos mezquinos.

Novo mašo je pel v Gornji Bistrici v Prekmurju č. g. Halas, ki ga vidimo na sliki s kumi Izidor Domanko in ženo ter njuni otroci.

Nuestro conacional Štefan Uroša recibió este recuerdo de la primera misa de un pariente suyo, celebrada en la Eslovenia, en julio pasado.

La hipocresía, la cobardía, la comodidad, la pereza, el interés y otros vicios intervienen con frecuencia induciendo a una piedad aparente. Tal piedad la condenó Jesús mismo con términos bien claros: "Hipócritas, que veneráis a Dios con los labios, pero vuestro corazón está lejos de El (Mat 15, 9). La verdadera devoción no existe en "querer apoderarse de Dios" sino en "entregarse a Dios". Toda la ostentación, motivos que radican en el egoísmo o indignación contra otros reducen el valor de la oración tanto más, cuanto más predominan. Tan es así que cuando, inspiradas por el rencor, van contra la caridad cristiana, son pecado, y por cierto muy grande, ya que van dirigidas contra la santidad de Dios Padre común y que nos manda rezar: Perdónanos nuestras deudas así como nosotros perdonamos.

Es muy importante tener ideas claras sobre este punto, para no sucumbir al error, de que basta la devoción aparente. Con frecuencia se oye la acusación de que: los que van a la iglesia son los peores. Cumplir materialmente con ciertas prácticas piadosas es cosa que a muchos no cuesta nada, y como con éso alguna vez pueden sacar algún provecho material se simulan buenos cristianos. El verdadero espíritu de devoción lo tiene aquel que cumple las cosas por amor de Dios y no por amor propio. El egoísmo puede envenenar no sólo las relaciones con el prójimo sino que puede infiltrarse también en la relación para con Dios.

La verdadera devoción la tiene aquel que ama a Dios sobre todas las cosas, por El mismo, y a sí mismo y al prójimo por Dios. Toda vez que se trastorna ese orden sufre daño la verdadera piedad y las oraciones quedan un vano espectáculo. Tal devoción merece la burla y ocasiona también críticas injustas contra los verdaderamente piadosos.

"Por culpa vuestra se blasfema mi nombre entre la gente" acusa Dios a aquellos que simulan piedad que no tienen. Cuantas acusaciones se levantan contra la Iglesia por causa de hipocresía de los fieles. Claro que una persona juiciosa sabe distinguir bien entre lo que es la Iglesia de Jesucristo y lo que son aquellos que quieren valerse del nombre de Dios para realizar sus mezquinos negocios, procediendo como si quisiesen sobornar a Dios.

Jesús nos mandó AMAR A DIOS SOBRE TODAS LAS COSAS; AL PROJIMO Y A SI MISMO POR DIOS. Es pues evidente de que valerse de Dios como instrumento, como de peón, para que atienda los intereses egoístas de uno, está en completo desacuerdo con el mandato de Jesús y es negación absoluta de su indicación: aprended de Mi. El se sacrificó renunciando a sí mismo hasta la última gota de sangre y hasta la humillación máxima.

Renunciar a sí mismo, confiar a Dios todos sus asuntos terrenos, buscar la voluntad de Dios en todo, es elevarse sobre el polvo, es conquistar la paz y asegurarse la dicha definitiva. A eso debe llevarnos la verdadera oración. Cuando uno llega a esa disposición de ánimo, tiene asegurado a la vez todo lo que necesita para esta vida y la dicha eterna. Sin mucha sabiduría con el solo rezo bien pensado del "Padre nuestro" se puede alcanzar esto.

Aquellos que, por el contrario, quieren obligar a Dios a que les colme de las cosas terrenas, los que tratan a Dios como a su sirviente, no alcanzarán ni la paz, que da Dios a los suyos, ni la dicha eterna. Para peor brindan además a los enemigos de Dios y de la Iglesia ocasión para burlarse de la religión y de los verdaderamente piadosos.

Para los creyentes sinceros es pues la oración el puente, por el cual nos elevamos hasta Dios y por el cual recibimos de El todo cuanto necesitamos para este mundo y para alcanzar en el otro la felicidad tan ansiosamente aspirada.

PRIDI SVETI DUH

18. maj . . . Cvetje je razlito čez slovensko domovino, po argentinski pampi pa je zacvetela slana v mrzlem jutru. Toda kmalu se je prismebljalo krasno sonce in razlilo božajoče žarke čez vso plan in pobožalo tudi strehe buenosaireskega velemera.

V mrzlo jutro je zazvenel glasek: Mama, ali ni že pozno?

Bolj kot druge dneve so hiteli to jutro slovenski otroci, ki so tega dneva že cel mesec težko čakali. Saj bo danes sveta Birma!

Prejšnji dan so se na zakrament pripravili kot treba, da bo Sveti Duh našel srce lepo pripravljeno. Apostoli so kar devet dni priprave preživeli v sami molitvi, in prejeli nato na binkoštno nedeljo bogate darove Svetega Duha, da so mogli ponesti nauk odrešenja po celem svetu. Tudi verniki poznejših stoletij morajo srce pripraviti na prihod Svetega Duha. Čim bolje je srce pripravljeno, bolj izdatni so darovi božji.

Pol ure pred deseto je že vse oživel pred kapelo na Avenidi del Campo. Svečano zadržanje botrov in boter, veselelo žvrgolenje mladine, radostno pozdravljanje med starimi znanci, ki se že leta niso videli, ki so si imeli povedati premmnoge novice, več žalostnih kot veselih v teh bridkih dneh, kateri kar nočejo priti do konca, vse to je bila podoba spominov iz domačih krajev. Le lipe ni bilo nad nami in kramarskih štantov okrog nas, da bi bilo vse tako kot nekdanj, davno že morda, tisti dan, ko smo bili birmanci tisti, ki smo sedaj botri, očetje, strici, matere, tete . . .

Bele sveče so prižgane že, ves oltar je razsvetljen . . . Ura je bila, da se prične sveta maša. Napolnila se je kapela in v pobožni zbranosti so se uprle oči na oltar, od koder prihaja vernemu ljudstvu duhovna hrana, pomoč v potrebi, tolažba v bridkosti in opora v boju proti sovražniku zveličanja.

Vsak čas so bili darovi Svetega Duha potrebni vernikom, ker poklenske sile so bile vedno na delu in proti njim je človek sam brez moči. Toda oblast teme na svetu nikdar ni bila bolj veika kot je današnje dni, ko je mladina podvržena tolikerim zapeljevanjem, slabemu tisku, grdim prizorom, nespodobnim slikam, pohujšljivemu obnašanju ter lažnjivim vabam pohujšjivecev. V svetu, ki je polen slabih zgledov in lažnjive modrosti, brezbožnosti in posvetnosti je dvakrat težko ohraniti srce čisto, zato pa je dvakrat bolj treba darov Svetega Duha.

Ce nas ne bo vodila božja modrost, nas bo potegnila v prepad človeška in peklena norost.

Skromen je zborček, kateri je s svojim petjem dvignul slovesnost praznika, toda petje naših mladenk je bilo odlično in je s prijetno toploto napolnilo srca navzočih, katerih marsikdo že leta ni slišal pobožne slovenske pesmi. Na moč se je potrudil pevovodja Jekše, da bi bila svečanost čim lepša.

Ko je bilo konec maše so se postavili birmanci v vrste in še hip pozneje je šel po kapeli glas: škof so že tu.

Res se je že ustavil auto in izstopili so prevz. Mons. Julián Martínez, katerega so sprejele s prisrčnimi pozdravi Nélida Leban, Olga Milharčič in Lilijana Turk. V imenu vseh birmancev in Solvencev je Nélida Leban nagovorila g. škofa:

Po kratki molitvi so g. škof nagovorili vernike s povdarkom o veličini sv. Birme, katere namen je utrditi vernike v veri. Ta je namreč izpostavljena premnogim nevarnostim. Človekova lastna slabost, izpideni ljudje in pohujšanje, katerega je življenje polno in slednjič hudobni duh, ki je vedno na delu da bi spravil človeka na pot pogube so neprestane nevarnosti, katere ogrožajo človekovo dušo in je zato potrebna posebna božja pomoč.

Prav tako je treba včasih junaške volje, da se človek ne sramuje pred ljudmi, da si upa javno pokazati svojo vero in jo izpuniti tudi tedaj, kadar se kdo iz nje norčuje.

Celo na to moramo biti pripravljene, da bi za sveto vero življenje dali, kakor so to storili mučenci

AL EXCEL. S. OBISPO SALUDO NELIDA LEBAN

Excelentísimo Monseñor Julián Martínez:

Con acento de inocencia y con palabras de niña os damos la bienvenida más afectuosa entre esta Colonia de Eslovenos, fieles hijos de nuestra Santa Madre la Iglesia.

Bendito seas Monseñor amadísimo porque venís en el nombre del Señor a conferirnos el Santo Sacramento de la Confirmación, para que los que hemos tenido la felicidad de recibir el Santo Bautismo y mediante él la gracia y el carácter de cristianos, recibimos ahora la robustez de la misma, por la imposición de vuestras manos y por la unción del Santo Crisma. Somos aún muy pequeños para darnos perfecta cuenta de toda la significación, de este solemne acto que os habeis dignado venir a realizar entre nosotros; pero, aun así sabemos que el ministerio Pastoral que venís a ejercer para con los niños y niñas de nuestra Coolnia eslovena, nos obliga a recibiros y a veneraros como al legítimo representante de Jesucristo, de Aquel Dulce y Divino Redentor, que pedía dejaran acercarse a El los niños. Nosotros sabemos que nuestros Angeles de la Guarda, nos acompañan en este acto solemne, en medio de la emoción y fervor de nuestro padres, hermanos y familias. Y sabemos también, que al recibir este Sacramento de la Confirmación, que Vuestra Paternidad Reverendísima nos va a conferir, seremos más fervorosos, más convencidos, más arraigados en el amor a Dios y más fieles a los compromisos adquiridos en el Santo Bautismo. Con esto aumentará nuestra gratitud y reconocimiento hacia Vuestra Excelencia Reverendísima que tan amable y paternalmente ha querido distinguirnos con su presencia, entre nosotros por un acto tan hermoso y de tanta trascendencia para nuestra vida cristiana. El Señor se lo pague como El sabe hacerlo. Recibid pues Excelentísimo Monseñor, nuestra afectuosa bienvenida y con ella nuestra gratitud y profundo reconocimiento.

Posebno v današnjem času je treba zavednih, odločnih, stanovitnih vernikov, ki naj bodo kot kažipot v temi, po kateri tava moderni svet, ki se ponša s svojim napredkom, pa je bolj pomilovanja vreden kot nikdar, ker uživa sredi vsega udobja manj sreče in veselja kot v nekdanjih skromnih časih.

Tele misli so razvili g. škof in nato nadaljevali z obredom birmanja: Gospod Janez je narekoval prevzvišenemu imena birmancev, gospod Jože Košiček pa je za g. škofom brisal maziljena čela.

81 je bilo vseh. Enako število dečkov in deklic. Z vzornim redom birmancev in občinstva smo dokazali, da so naši ljudje res dostojni in so bili g. škof očarani nad vsem tem.

Vsak birmanec si je odnesel tudi lepo spominsko podobico, ki je ob enem tudi dokaz, da je bil ta dan pri sv. Birmi.

Kjer so otroci, tam je seveda tudi veselje, včasih ga je kar odveč, tako da se mamice razjeze in da oče celo palico pograbijo . . . Naša deca je bila ta dan seveda tudi nad vse vesela in razigrana. Na dvorišču poleg cerkve je bilo za to prav primerne prostora. Na gugalnicah, drsalicah in vrtljakih so izpričali svoje nedolžno veselje. Zares je bilo nedolžno. Zato so pa angeli varhi poskrbeli, da ni bilo kaj nevšečnega, ko se je pod težo nedolžnega bremena zamajala drsalica . . . Prav res je bil angel božji, ki je z močjo Svetega Duha zadržal padajoče breme, da se niti opraskal nihče ni nič. Le mati prednica je bila nekaj nevoljna radi te neprilike. Pa je menila nazadnje: Kaj bi pač? Enkrat se je moralo podreti. Samo da ni bilo nesreče!

PRIREDITEV "DUHOVNEGA ŽIVLJENJA"

Že so se pričele priprave za to vsakoletno prireditev, ki se bo vršila 7. septembra.

Vse rojake prosimo za sodelovanje in da prispevajte z dobitki za srečolov in z oglasi za posebno izdajo Duhovnega življenja.

BUTALSKI POLICAJ NA CEFIZELJ

Bolj na ono stran leži vas, ki se ji pravi Butale. Butalci so gadje; tisto leto, ko sta bili dve kravi za en par, so se Butalci skregali s pametjo, pa so zmagali Butalci in ne pomet: takšni so.

V Butalah so imeli občinskega hlapca, ob delavnikih je goved pasel in lenobo, ob nedeljah pa si je na glavo poveznil kapo, ta kapa je bila rdeče obšita, v roke je vzel helebardo ali sulico in je bil policaj, strah vseh tolovajev.

O tem policaju je slišal tudi grozanski razbojnik Cefizelj, ki so pravili, da je že sedem ljudi zadušil in tri ženske. Pa je zasrbelo Cefizlja, da si gre ogledat policaja in je bilo tisto nedeljo, ko obhajajo v Butalah vsakoletno žegnanje in pobjo, pa je šel v Butale in se nastavil policaju tik pod nos.

Policaj je rekel: "Hop, Cefizelj, te že imam! Marš v luknjo! Imamo krojača, se mu pravi rabelj, ti bo vzel mero okrog vratu."

Cefizelj ni rekel ne bev ne mev in je šel s policajem. Pa prideta mimo peka.

"Oh," je vzdihnil Cefizelj, "dokler še lahko požiram, en sam edin koruzni hlebček bi rad snedel tako dobrih, pravijo, ne peko nikjer nikoder kakor v Butalah."

"Nu!" je pritrdil policaj. "Pri nas imamo masten gnoj, naša moka iz naše koruze je kakor zabeljena."

In ker je bil pek za občinskega moža, mu policaj ni maral odjesti dobička in je pustil Cefizlja v pekarijo in se je s helebardo ali sulico postavil pred vrata, da ga počaka. Čaka in čaka, pa ga ni bilo Cefizlja — šment je bil odšel pri zadnjih vratih in se ni niti poslovil. Policaj hud — krščen matiček — kako je bil hud, da je kar pljunil. Ali Cefizlja ni bilo in ga ni bilo in ni vse nič pomagalo.

Poteče teden, potečeta dva, pride tretja nedelja,

pa je Cefizlja spet zasrbelo, da gre v Butale in je šel in se nastavil policaju pod nos.

"Hop", je rekel policaj, "ali te imam. Zdaj mi več ne uideš" in ga je prijel za rokav.

Cefizelj je prosil zamere: "Tujec sem", je rekel, "deželan, pa sem zadnji pot zgrešil od peka da vas nisem našel. Ali mi je bilo malo hudol!" — In je šel s policajem kakor jagnje za materjo.

Pa prideta mimo peka in Cefizelj se je spomnil, da je lačen, in je lepo prosil in policaj ga je spustil v pekarijo; mislil si je: "Ti si zviti, jaz pa še bolj, to pot mi ne uideš!" In se je postavil na zadnja vrata. In je čakal in čakal, pa ni dočkal, ker je Cefizelj to pot šel zbogom pri srednjih durih; in je bil policaj sila hud, malo je manjkalo da ni zaklel.

Potečejo trije tedni pa gre Cefizelj spet v Butale in policaju pod nos.

"Hop," je rekel policaj, "ali te imam! Jaz ti pokazem, kaj je butalski policaj, da mu boš uhajal!" In ga je prijel za rokav.

Cefizelj je prosil zamere: "ni vas bilo pred vrati", je rekel, "pa sem vas iskal, kje ste, do današnjega dne sem vas iskal in do te, ure", in je šel z policajem in se ni nič branil.

Prideta mimo peka in si je Cefizelj spet zmisll, da bi šel noter in si kupil koruzni hlebček, in je mlo prosil, da nikoli tega. Pa je rekel policaj: "Tiček ti, bi mi spet rad ušel, kaj — pri tistih durih ne? Kjer mene ne bo. Ne boš, Jaka! Daj semkaj groš, grem sam kupit koruzni hlebček, pa me ti čakaj tukajle!"

In je policaj šel in kupil in prišel nazaj in ko je hotel Cefizlju dati hlebček ni bilo več Cefizlja in je bil policaj tako jezen, da je jezik pokazal za Cefizljem, in še dobro, da Cefizelj tega ni videl; zakaj Cefizelj je bil grozanski ropar, ki so pravili, da je že sedem ljudi zadušil in pa tri ženske.

V SELU NA VIPAVSKEM je po 6 letni bolezni umrl 13/3. 14 letni JOŽEF PIŠOT. Njegova mati je v Egiptu. Hotela je domov, pa ni mogla dobiti dovoljenja. Doma je oče, tukaj pa živita dve njegovi teti: Katarina Jekše in Marija Pečenko.

OPERIRANA j bila na slepem črevesu gospa KATARINA JEKŠE in je sedaj že zdrava na svojem domu v veselje možu in vsem rojakom, ki se z njo veselimo lepo uspele operacije.

BRANICA NA VIAVSKEM. Tukaj z nami so bile v vojski grozne stvari. Naša družina je vendar ostala cela. Moja hčerka Marička je zgubila moža v nemškem taborišču. Ta stari sin France je vdovec. Lojze je še vedno doma. Mlajši sin Lojze je bil 5 let v Afriki in potem 6 v Angliji. Se je vrnil. Moj mož je še pri dobrem zdravju. Doma na Svinem ni več. Hiša porušena od vojne . . . France stoji v Hrastju, je tudi vdovec. Brat Lojze pa stoji v drugi hiši. Ima že velike dekleta. Dominik je pri Vrtovčeh, ima 4 sinove, že velike.

Ti si ne moreš misliti koliko sprememba je tukaj. — Marija Lisjak.

CEROVO PRI GORICI. Bliža se težko pričakovani čas, ko bomo pridruženi materi Jugoslaviji. Toda naša čustva so zelo deljena in se zares bojimo, če bodo novi gospodarji kaj boljši kot tisti, katerih smo rešeni.

Naša vas in večji del Brd pride pod Jugoslavijo. Delila nas bo od Italije, kot govore, cesta od Vipavskega mosta, ki gre za bregom, tista ki je bila zgrajena 1912.

SEMPAS. Veliko smo prestali. Sedaj živimo v upanju, da bo kaj boljše, toda eni se boji, kaj pride. Kmetijo smo spet začeli delati in smo že pridelali kruha, manjka nam pa obleke in je vse strašno drago.

GABROVICA PRI KOMNU. Strašne reči smo prestali. Enkrat so nas Nemci zbrali vse možke. Eno dekle so potem peljali za cerkev in so počili strelji. Hoteli so nas s tem ostrašiti, da bi kaj povedali o partizanih, ker so sumili, da se pri nas skrivajo. Oni pa so bili v Kobji glavi. Mislili smo, da nas bodo vse postrelili, pa niso nobenega in tudi vas ni bila požgana. Sedaj pridemo pod Jugoslavijo.

UDARNIKI V SLOVENIJI. Ta tekmovalni sistem ima namen dvigniti slovensko

Tudi iz Rosarija so prihiteli botri in starši k sv. birmi. Na sliki so Henrik Čuk ter Ester Smrdelj in Anton Černek, Marija Čuk, Marija Filej in Miha Smerdel.

gospodarstvo, zato vzgajajo udarnike, kateri naj bi služili kot vzor delavci v vseh panogah gospodarstva, 26 jan. se je vršila v Ljubljani udarniška slovesnost, kjer so dobili posebna odlikovanja in nove pobude za svoje delo. Prejeli so navodila za "čisto linijo", katero odreja centralni komite komunistične stranke.

ŠENT VID NAD LJUBLJANO. List obtožuje več vaščanov, ki so prijavili premale dohodke za obdavčevanje. Med temi je tudi dr. MATEJ JUSTIN, zelo priljubljen kot zdravnik in dobrotnik revnih. Verjetno bo sedaj kot reakcionar razlaščen kakor vsi tisti, kateri so bili v članu Ljudske Pravice imenovani.

RAKEK. Polje bodo letos obdelali skupno s traktorji. Pol bo za žito, pol za krompir. Kmetje so svoje njive odstopili v skupno last.

PETLETNI NAČRT je po ruskem vzoru naredila tudi Jugoslavija. Glavni namen načrta je industrializacija dežele, katera ima zato na razpolago veliko vodne energije in mineralnega bogastva. Glavna ovira bo pomanjkanje nekaterih elementov, ki jih bo treba dobiti iz tujine. Država zato išče posojilo zunaj. Zaposila je v Ameriki, kjer ni bilo razumevanja za jugoslovanske potrebe. Tudi v Švici so odklonili ponudbo ravnatelja Jugoslov. Nar. Banke Šefrakoviča, ki je šel tja po posojilo. Nezaupanje tujine temelji v tem, ker je Jugoslavija črtala vse prejšnje dolgov in ker ne smatrajo da bo Titova vlada dolgo ostala.

MARIJIN NAROD.

Tam nekje leži zemlja tako lepa, da ji imena ne vem, v svoji boli tako ogromna, da je izmeriti ni mogoče. Dežela sonca, pesmi in smeha nekdaj, danes v črno odeta!

"Tisoč let krvaviš, izkrvavel nisi! Narod mehkužneš bi dušo izdihnil in še sveče bi mu ne žgali, in bi mu ne peli. Ti pa, tisočkrat ranjen, v trpljenju utrjen, komaj zmaješ z rameni pod sovražno pestjo in praviš: "Ta burka je stara že tisoč let!" (Ivan Cankar). Tako piše veliki sin o svojem narodu. Toda kje je zajel naš narod, Benjamin med rodovi zemlje, tako živo moč in žilavo odpornost, da se je kljub vsej svoji žalostni zgodovini ohranil še do danes? Pač gotovo gre čast zdravju in moči naših mládcev, očetov in mater, vseh borcev za dom in lepi naš jezik in pesem slovensko. Toda prav ta moč je nagrada in sad lepega, moralnega življenja kot ga nas uči živeti vera. Tako, dajmo poln odgovor: vsa moč našega naroda je v krščanski in iz krščanske vere! Če je ne bi naš rod sprejel po blagovestnikih sv. Cirilu in Metodu - Bog ve, ali bi še kdo imenoval naše ime. Zginili bi kot toliki naši bratski slovanski rodovi, ki so vtonili v germanskem morju. Ob opori Kristusovega križa je naš narod v sivi daynini oklical za svojo kraljico Marijo, mater Sina božjega. In ta Mati in kraljica je zvesto čuvala svoj rod, čeprav ji je bil dlostokrat nezvest. Gospa Sveta, Višarje, Sv. Gora pri Gorici, Trsat, to so prestoli milostne Kraljice, obmejne trdnjave, odkoder čuva svoj rod v gorati Koroški, zeleni Štajski, sanjavi Prekmurski, pojoči Prlekiji, pod kraljestvom Triglava in čarobnih Gorjancev vse tja do sončne, življenja in bolesti polne Primorske, milostna kraljica, ki jo mi Slovenci najraje kličemo z najlepšim in tolažilnim imenom: Marija Pomagaj. To so trdnjave, obmejni braniki naše zemlje, in prav od tod se je štila vera, zaupanje in ljubezen do Marije po vsej deželi, tu je brstel pogum, ki je junačil narod za neutrudni boj na ven, tu je klila nežna pobožnost, prav svojsko naša, katero smo podedovali, otroška pobožnost do Boga in Sina božjega, zlasti njegove matere Marije. Zato si je pa Marija izbrala še en prestol, da deli milosti dušne in telesne svojim vernim Slovincem: božjo pot Marija Pomagaj na Brezjah, kot središče vseh marijanskih romanj svobodne Slovenije. Rakovnik s cerkvijo Marije Pomočnice privabi Dolence, Gorenjce in mnogo Štajercev. Kurenšček, Marijina cerkev na Slevici, kjer je Marija na čudežen način rešila borce, ki so se branili v njenem svetišču, ter 80 cerkva, ki so posvečene Mariji širom Slovenije pričajo kako naš narod Marijo časti in ljubi. Naše marijanske pesmi, zlasti majniške, Marijine slike, poezije in spisi, kapelice v poljih so priče naše pobožnosti. Ostudne kletve, ki Marijo sramoté, med našim narodom ni slišati. Kdor jo kolne, si je grdo psovko sposodil od Laha. Naš jezik nima kletvine proti Mariji.

Marija se je skazala svojemu vernemu rodu Mati in Kraljica skozi vsa stoletja zgodovine. Največja nevarnost, ki je grozila našemu mlademu rodu je bil pač kruti Turek. Kaj vse so morali naši dedje pretrpeti, se je ohranilo ustno od roda

do roda še do današnjih dni; dovolj, da si priključimo v spomin vse trpljenje naših prednikov. Nikdo jih ni branil. Sami so prišli krepko za neenakomočno orožje in zbrani v cerkvah: matere, otoci in starčki k molitvi, življenja polni fantje, možje in starejši očetje, ki so že imeli moč. Pri Mariji so zajemali naši predniki pogum za boj. Na obzidje in okope okrog cerkve so hoteli in kličoč Marijino ime, zaupajoč v njeno pomoč in v astno orožje so pognali v beg Turka, rešili smrti sebe in narod propada. Mnogo je preteklo naše slovanske krvi, tako: "Da b' gnala mlinske kamne tri", mnogo so je odgnali v sužnost, a narod je kljub temu ostal.

Mrzel val s severa in zahoda, janzenizem in strupeni protestantizem, sta grozila zamoriti cvetočo pobožnost našega roda. S katoliško vero bi prenehalo tudi češčenje do Marije. Toda Ona, "ki je vse krive vere strla", kakor poje o njej sv. Cerkev, je zatrla tudi to brezbožnost, ko je hotela uničiti vero našemu ljudstvu.

Minula so stoletja. Slovenski rod je rasel čvrst in krepak na svoji zemlji, živel življenje dela, pesmi in ljubezni. S skrbjo je odgajala slovenska mati, mučenica, svoje otroke v veri očetov, jih učila peti ubrane naše pesmi in govoriti sladko slovensko govorico. Ne v izobilju, a za sproti in v veselju bi potekalo življenje našega roda, da se ni zgodilo to, kar se je. Spet je padlo brezmejno trpljenje čez naš narod. V troje so razdelili našo prelepo zemljo. Globoke, smrtonosne rane so ji zadali tujci, lačni naše zemlje. Toda še hujši udarec so zadali domovini lastni zgubljeni sinovi. V prah in ruševine so padale cerkve, naša najlepša svetišča, so ostala kup razvalin. Še se kadi na ruševinah, toda v srcih živi sklep: Ni nas strah nobenega trpljenja, radi trpimo laž, obrekovanje, obsodbe, revščino, brezdomstvo, samo da ostane naš rod veren.

Mati, ne razsrdi se nad nami radi tolikih razžaljenj, ki jih prejema Tvoj Sin in Ti od tistih, ki so zgrešili pravo pot. Mi Ti ostajamo zvesti in prisegamo zvestobo. Tvojo sliko Marija Pomagaj, nosimo v rokah in v srcu in v Tvoje pesmi pojemo in k Tebi bomo vedno upili po pomoč! Glej, Mati, ne dovoli, da bi šel majnik mimo našir trat brez Tvoje pesmi, kajti če bi se to zgodilo, potem bo lepa Slovenija postala tu-roben grob. Bodí nam še Kraljica in Mati! Daj, da Te bomo svobodni častili na Tvojih obmejnih svetiščih! Pridi na pomoč svojemu ljudstvu, Kraljica naša, in se spomni zaveze, ki smo jo sklenili! Stri spona peklenskega sovraštva, osvobodi svoje otroke, zašle spreobrní in bodi nam Kraljica in Mati, da naš rod ne bo izbrisan iz površja zemlje, ampak bo srečen živel v stoletja zvesto se spominjajoč največjega trpljenja in naj-uspešnejše Tvoje pomoči, o Kraljica naša!

Slovenski rod je širom vse zemlje raztepen. Domovina mu je postala širni svet! Trpljenje je njegov delež in skrb njegov spremljevalec. Kako dolgo bo trajalo to, o Kraljica naša? Razgrni svoj plašč usmiljena Mati. Daj, da se vsi tvoji otroci združimo in snidemo na zemlji, ki nam jo je odkazal Gospod ob bregovih Jadrana, pod kraljestvom Triglava, Poljski.

IZ JUGOSLAVIJE POROČA "JUGOSLOVANSKI VESTNIK"

27. marca 1947. — Na Gorenjskem je zadnje čase vedno več vojaštva. Pričakujejo se orožne vaje. Vršijo se stalno tudi smučarski tečaji.

Iz Ljubljane so poslali v Albanijo dva tiskarska stroja, čeprav je pomanjkanje takih strojev v Sloveniji. Eden je iz tiskarne Merkur, drugi pa iz Narodne tiskarne.

Vrši se velika propaganda za gradnjo proge Šamac-Sarajevo. Graditi bodo morali iti tudi državni uslužbenci in to za tri mesece. Proga Brčko-Banoviči se je na več mestih podrla.

Jugoslovanski komunisti prepričujejo navice da ljudstvo enodušno sklenilo nasled-rode, da mora priti do vojne med Zapa-dom in Vzhodom. "Mi smo dobili tajna nemška orožja", pravijo komunisti. "Na-

ša atomska bomba pa so organizirane delavske mase v Angliji in Ameriki, ki se bodo na dani znak dvignile in paralizirale vojne napore Angloamerikancev. Poleg tega imamo tudi pred njimi veliko prednost: suhozemno vojsko. V treh mesecih bodo Sovjeti na Kanalu."

Kot nam poročajo, je danes "javna tajnost", da je Tito ob povratku iz Moskve pretkega leta prinesel s seboj popolni vojni načrt za vojno proti Zapadu. V tem načrtu je predviden skupni generalštab za Jugoslavijo in Albanijo. V vseh ministerstvih se postavljajo pod "strogo pof." vojne uprave v okviru personalnih oddelkov. Kot prvi znak naj bi bila tudi nedavno sklenjena carska unija med Jugoslavijo in Albanijo.

Koncem 1946 leta je javni tožilec FLRJ dr. Hrnčević Josip imenoval na mesto Jerneja Stante (ki je postal predsednik neke arbitražne komisije) za javnega tožilca ljudske republike Slovenije Avbelj

Viktorja. Iz njegovega življenja nam je znano sledeče:

Rodil se je l. 1914 v bližini Domžal. Srednjo šolo je dokončal v Ljubljani, nato pa je vršil službo knjigovodje v mlekarski zadrugi. Obenem je študiral pravo na ljubljanski univerzi. Že pred drugo svetovno vojno je postal član KP s komunističnim imenom "Rudi". V polletju 1944 je bil postavljen za politkomisarja IX. partizanskega korpusa na slovenskem Primorju. Spomladi leta 1945 pa je skupno s IV. armijo sodeloval z IX. korpusom pri zasedbi Trsta. Zaradi "zaslug" je bil pohvaljen s posebnim dnevnim poveljem "maršala" Tita. Avbelj nosi čin polkovnika. Po "osvoboditvi" je bil organizacijski sekretar IOOF Slovenije, novembra 1945 pa je postal sekretar okrožnega odbora OF za Mariborsko okrožje, obenem pa sekretar okrožnega ljudskega odbora ter sekretar okrožnega komiteta KP za okrožje Maribor.

TRST - TRIESTE, CIUDAD LIBRE ALGUNOS DATOS HISTORICOS

La región triestina lleva señales históricas desde tiempos inmemoriales. En los cerros que rodean la ciudad existían habitaciones en forma de fortines prehistóricos. Sus restos se hallan en San Primus, Contovel, Cerro de Opčine, Veliko Gradišče, en Čuk de Gročana etc. En las ruinas de esos fortines se levantaron más tarde hermitas dedicadas a los santos de la región (San Jerónimo, San Justo, San Sacerbo etc.)

El nombre aparece la primera vez en el historiador griego Strabon, que habla de "Tergeste, pueblo de los carnos" (Carniola es la provincia central de Eslovenia).

La historia de Trst empieza en 178 antes J. Cr. cuando los ejércitos romanos triunfaron sobre los carnos, una tribu de os iliros, habitantes primitivos de esas regiones, pertenecientes a los celtas, capa más antigua de la población centro-europea.

Con látigo y con hacha completaron los romanos la sujeción de os habitantes de esas regiones, que desde entonces forman junto con Istria una nueva provincia romana.

En 128 a. J. C. se levantó en el Cerro de San Justo el castillo romano con el templo de Júpiter, Junona y Minerva, ubicado en el mismo lugar de la actual catedral triestina de San Justo, en cuyo edificio se hallan algunos pilares del templo pagano primitivo. Trst figuraba desde entonces como una de las seis ciudades de Istria (Plis Julia — Pola — Pulj), Ruginium — Rovinj, Parentium — Poreč, Humagum — Umag, Piranum — Piran).

La nueva ciudad adquirió en seguida importancia estratégica, por lo cual se le otorgaron pronto ciertos privilegios, propios de las ciudades latinas. Los romanos la construyeron según el ejemplo de las ciudades en Italia, proveyéndola de aguas corrientes, cuyo recuerdo conserva todavía la calle nombrada "Acuedot". Construyeron el anfiteatro y balnearios. En las inmediaciones crecieron las casitas de veraneo de los patricios romanos, que hallaron la costa sobre el Adriático como lugar agradable para su pasatiempo.

Tergeste y Aquilea formaron entonces dos pilares principales del límite norte romano y juntos de salida para las conquistas de Iliria y Panonia.

EL COMIENZO DEL CRISTIANISMO.

Ya a fines del primer siglo del cristianismo se presentaron los misioneros con el Evangelio. San Hermagoras (Mohor), apóstol de Aquilea, discípulo de San Marcos, que murió martir en el año 66, mandó a Tergeste como misionero a San Hiacinto, quien levantó allí la primera iglesia en honor de San Esteban, la que desapareció sin dejar rastro. Como en Roma, allí también aceptaron el Evangelio primero os humildes habitantes de los suburbios. Los patricios tenían allí una razón más para hacer oposición furiosa a la religión de los plebeyos, ya que esos no eran de sangre romana y la tendencia de la política romana era, latinizarles. Puesto que la nueva religión tenía la virtud de unir a sus fieles, parecía a la clase dominante más peligrosa todavía. Por eso impedían con todos medios la organización de la comunidad cristiana, quedando ella sin obispos, que legaron hasta el conocimiento público. El fanatismo contra el cristianismo era en Tergeste mayor que en cualquiera otra ciudad latina. Los anales cuentan de que corrían allí ríos de sangre cristiana. El emperador Traiano hizo levantar en la plaza principal una columna con el texto: "Quienquiera que eres tú, que llevas los bastones con el hacha, has de perseguir a los cristianos por doquier, has de matarles y destruirles los templos". Los nombres de los mártires conocidos de esa época son: Primos, Celian, Marcos y Jasón, decapitados. En os tiempos de Marcos Aurelio murieron mártires Lázaro y Apolinario.

Los mártires más famosos triestinos son San Sérvolo (Sacerbo) (283), San Justo y San Sergio, todos hijos de las

CIRILOVA NEDELJA se bliža. Praznovali jo bomo 6. junija s slovesnostjo dopoldne na Av. del Campo, popoldne pa na Avalos 250.

Ob tej priliki se bo vršila običajna čajanka, k kateri povabimo vse prijatelje naše službe božje na Paternalu.

familias patricias triestinas. San Justo, ahogado el 2 de nov. 290 en el mar, es el patrono principal de la ciudad, a cuyo nombre está dedicada la catedral. San Sergio era tribuno militar, decapitado en 303.

El efecto de las persecuciones fué la desorganización aparente de la comunidad cristiana, floreciente en su fervor, pero cuyos obispos quedaron desconocidos hasta los tiempos del emperador Teodorico, cuando en 524 hallamos el nombre del primer obispo un tal Frugifero, que levantó la basílica de San Justo en el lugar del templo pagano de Júpiter. Durante los siglos anteriores sufrió Trst muchos pillajes de Viciodos, Godos, Hunos, Longobardos y otras tribus de aquellos tiempos turbulentos. Casi todos los documentos de la historia de entonces quedaron destruidos.

Recién en los tiempos de Teodorico se apaciguó el mundo y volvió el bienestar. El Evangelio dominó sobre el paganismo, pero como siempre debe ser cumplida la profecía de Jesús: "si persiguieron a mí perseguirán también a vosotros", aparecen entonces las herejías, de las cuales la de aquella época y de aquella región muy especialmente, era la de "Los Tres capítulos", en la cual cayó el patriarca de Aquilea y arrastró al cisma también al obispo de Tergeste. Si bien se trataba de una cuestión estrictamente teológica, (un error relacionado con la gran herejía monofisita), adquirió el asunto gran trascendencia política en la lucha de os dos primeros nacionalismos que conoce la historia: griego y latino.

Aunque la gente no se da cuenta de los móviles más profundos de la historia, es cierto que en el fondo actúan siempre fuerzas diabólicas, para sembrar desunión, incredulidad, amoralidad, apostasía y finalmente condenación de las almas. Por esa razón se ve la Iglesia arrastrada al escenario de las luchas políticas, acontecimientos odiosos y tragedias humanas en todos los momentos de confusión. No porque la Iglesia tenga algo que ver en eso, ni algún interés, ni ninguna actividad, el demonio arma esos líos precisamente para enredar a la Iglesia de Dios y llevar almas a la ruina.

Por esa misma razón cayeron también en la trampa infernal algunos obispos de aquella época y con inmenso perjuicio espiritual y material duró el cisma en Trst casi 200 años, hasta 751, cuando fué elegido obispo de Trst Juan I, que se reconcilió con la Santa Sede. Sufriendo gravísimas persecuciones permaneció fiel hasta el fin, pereciendo ahogado por mandato del duque de Venecia, el último defensor de esa herejía, importada por la política.

Spomin na dan sv. birme. Emilio Šeruga na botrovem domu v prijetni družbi pri Lahovih.

Bajo el Sol Libre

VIGESIMO TERCER CAPITULO.

Detrás de los muros brillaban los yelmos y los escudos. En la torre de la puerta se ubicó Rustik para observar con sus propios ojos la llegada de los eslovenos. Cuando juzgó su fuerza, vio el desorden, los pechos desnudos, los cabellos al viento, aquí y allá atado algún yelmo en las cabezas de los bárbaros, una sonrisa tranquila se asomó a sus labios. Llevó la mano al pecho, como diciendo:

—“¡Bah, no atravesarán nuestros escudos, perros bárbaros!”

Jarozir detuvo a sus hombres lo bastante lejos de los muros como para que no los alcanzaran las flechas que comenzaron a caer desde la fortaleza. Los eslovenos se revolcaban de risa en el suelo, algunos saltaban a buscar las flechas, las arrancaban del suelo y las volvían a enviar a la fortaleza, llegando algunas a su destino, de modo que los soldados y mercenarios de Toper se apartaban de ellas atemorizados. La excitación y la diversión se extendió entre los eslovenos y nuevas flechas fueron seriamente enviadas contra la guarnición, hiriendo allí a algunos soldados. Una gritería salvaje recibía cada flecha que daba en el blanco, y el populacho se divertía cada vez más. Llamaba a la pelea a los bizantinos.

—“¡Vengan, tortugas de color, así les desvestiremos sus camisas de hierro! Ofrezcan sus corazas a los dientes de nuestras hachas!”

¡Sino encenderemos vuestras casas como las del tejón! ¡Por Perú! Los ensartaremos en los palos, como a vuestros hermanos, lirones cobardes, ratas de campo. ¡Sí! ¡Sí! Ustedes son ratas, ustedes los Bizantinos. ¡Los arrojaremos al mar como a las ranas al charco!”

Nuevas nubes de flechas alcanzaron los muros y volvió a quejarse más de un soldado, y a retirarse. Y nuevamente los eslovenos expresaban su desprecio y su burla.

La cólera se apoderaba de Rustik. Desde la torre miraba continuamente a lo lejos, esperando ver llegar nuevas tropas. No las había. De pronto se decidió. Desapareció de la torre su yelmo dorado. Se oyó el llamado a la acción, con gran ruido se abrieron las puertas y hacia los eslovenos se dirigió la bien ordenada legión de hoplitas. Los soldados bajaron de los muros, toda la fuerza partió al ataque.

Cientos de hachas y lanzas atravesaron silbando el aire y se hundieron en la legión, que se detuvo por un segundo. Pero se oyeron las trompas. Un fuerte estruendo de acero y de hierro se acercó a los bárbaros. Entonces la tropa eslovenga se dio vuelta y huyó hacia todos lados como un grupo de fieras fugitivas. Los bizantinos los perseguían decididos, arrojándoles flechas, donde llegaban a detenerse los invasores, derribaban a algunos y a los otros los espantaban, obligándolos a huir. Desde los muros, los acompañaban los gritos de los mercenarios, de las mujeres y los niños. Rustik seguía, enfurecido y orgulloso, arriando a los cientos de bárbaros siempre más y más lejos, llevándolos a los desfiladeros, esperando encerrarlos allí y aniquilar hasta el último hombre. . .

Pero inesperadamente se oyeron los cuernos de los eslovenos y los antos. De todos los rincones, de todas partes, de los bosques y las profundidades, atronó con fuerte clamor. Rustik pareció petrificarse. Ni por un instante dudó del significado de esas voces.

Reconoció la emboscada de los bárbaros.

—“¡Atrás! ¡A Toper!”

Esa orden transmitieron las trompas. La legión se dio vuelta y con pasos de fuga intentó volver a la ciudad. Pero era demasiado tarde. La fuerza mayor, con Iltok a su cabeza lo atacó de un costado, destruyendo sus filas. Por el

frente atacó Rado, mientras por la espalda había vuelto Jarozir con su populacho.

En los muros de la ciudad se oyó el llanto de las mujeres y los niños. La confusión se apoderó de la ciudad. Algunas familias ricas escaparon a los barcos, tras ellas fueron los pobres, pero los ricos los arrojaban de las embarcaciones al mar, para que no se hundieran las demasiado cargadas naves. Cientos de gentes luchaban con las olas, llamando en su auxilio, pero los ricos veleros sólo aceptaban a los suyos. Levantaron el ancla y partieron a Salónica.

Mientras tanto, delante de Toper había terminado la batalla. De toda la legión sólo escaparon algunas decenas de soldados, y aún a ellos los persiguieron los ágiles eslovenos hasta la noche. Todos los demás yacían muertos o moribundos, gimiendo de dolor y con las mejillas cubiertas de sangre. Los eslovenos y los antos estaban cansados, de modo que después de la pelea no buscaron el botín, y el mismo Iltok no se atrevía a llevar a los luchadores a la ciudad, que de estar descansados fácilmente podrían tomarla, en medio de su terror y confusión.

Prendieron hogueras, pero enseguida las apagaron. El ejército se adormeció como si lo hubieran muerto.

Iltok estaba contento con el triunfo. Se asombró a las fuerzas, y su confianza en la fuerza del pueblo aumentó hasta el extremo. Decidió tomar la ciudad el día siguiente. . . y luego. . .

En sueños abrazó a Irene y pensó en la dulce boda en Salónica.

Temprano, a la mañana se reunieron los soldados alrededor de Iltok. Aunque habían perdido muchos compañeros, se sentían contentos y bastante fuertes como para tomar Toper. Tejieron enseguida cuerdas, y se lanzaron al asalto de los muros orientales. Pero Toper estaba preparado. Los mercenarios comprendieron que debían ayudarse solos. Cerraron cuidadosamente las puertas, y se guarnecieron en los muros.

Cuando se acercó el primer grupo de eslovenos, comenzó a escalar los muros. Un río de aceite hirviendo cayó sobre los bárbaros descubiertos, corrientadas de rojo líquido los salpicaron, de modo que entre gritos de dolor y alaridos cayeron al pie de los muros.

—“¡Atrás!”, gritó Iltok.

Todos huyeron, mientras los más quemados, en medio de insoportables dolores, hundían en el pecho los cuchillos y se mataban.

El hijo de Svarun comprendió claramente que no debía volver a atacar de ese modo. Le afligió la suerte de algunos de sus hombres. Por eso envió enseguida a los leñadores a los bosques para que derribaran árboles. Con los troncos preparó algunas torres frente a los muros orientales de la ciudad. Al mismo tiempo ordenó construir dos techos móviles, a semejanza de una tortuga bizantina. Cuando después de tres días estaba hecho el trabajo, distribuyó en las torres a los mejores flecheros, que comenzaron a arrojar tantas flechas contra las torres y los muros de la ciudad, que los mal amados mercenarios debieron huir a refugiarse de esa nube motífera. Enseguida, sobre cilindros, arrastraron las “tortugas” hasta las puertas, y apoyaron a los muros esos techos. Desde las atalayas; los defensores de la guarnición les arrojaban grandes piedras, arrojaban líquido hirviendo, pero los techos eran de grandes troncos, y no se resintieron. Las flechas seguían alejando a los defensores de los muros y las hachas, por debajo de los techos, comenzaron a horadar y hacer temblar las bien fortificadas puertas. Trabajaron toda la noche. Toda la noche hacharon y cavaron. Se abrió una grieta, la puerta cedió, los goznes cayeron, los candados volaron, el ejército tuvo libre y abierto el camino a la fortaleza.

Iztok se apartó, el ejército atravesó la abertura, trepando al mismo tiempo por todas partes, entrando a la ciudad. Los defensores se abatieron y se refugiaron en las casas. Los eslovenos siguieron su pillaje hasta la noche, matando y rompiendo todo, cuanto podían alcanzar; a la noche, encendieron grandes hogueras y cumplieron sacrificios en honor a Perú.

Esa noche celebraron los eslovenos por vez primera su triunfo junto al mar Egeo, y escuchaban por primera vez el rumor de las olas y a la mañana les apareció el sol tan alegre y triunfante como nunca antes ni a ellos ni a sus antepasados.

Los fugitivos de Toper se refugiaron en Salónica y hablaban horrorizados de los bárbaros, que tenían un ejército organizado, fuerte y grande, que podrían invadir toda Grecia. Los habitantes se inquietaron, la guarnición envió observadores, los grandes mercaderes enterraban sus riquezas y abandonaban la ciudad.

Sólo uno de toda la ciudad, no se sintió preocupado, Epafrodit. "El destino realiza su tarea", pensaba, envuelto en su embozo filosófico. "¡Llegó la hora! Bizancio colmó sus medidas!" Y a otro más alegró la noticia: a Radován, el juglar, que realmente llegó a Salónica y se unió a las riquezas del griego. Ansio el momento del triunfo, ver la alegría de las muchachas, las canciones eslovenas, que no se oían en Toper. Por eso tomó su instrumento y emprendió camino a Toper. Sabía que llevaba consigo una alegre novedad para Iztok y Rado. Lo llevaba el deseo de la alabanza y caminaba como un jovencito.

Llegó el día siguiente del triunfo. Resonó la cítara, se elevó una canción, el pueblo enardecido lo saludó. Radován,

Atrás, ordenó Rustik . . .

orgullosamente, se dirigió a Iztok, levantó una mano y dijo con gran dignidad:

—"¡Cumplí mi juramento, Iztok! ¡La encontré! Liubí niza vive y te saluda, y a tí también, Rado; debería ser mía, porque yo la salvé, y no tú, jovencito."

Enrojecieron las mejillas pálidas de Rado, las lágrimas se derritieron en sus ojos; abrió las manos y cayó a los pies de Radován, abrazó sus rodillas y sollozó de alegría.

Traducción de DARINKA CEHOVIN

ŽELEZARNA V RUSAH pri Mariboru je postala državna last, ker jo je poklonil ljudstvu sin bivšega lastnika.

V STRNIŠČU PRI PTUJU grade veliko tovarno bauksita, iz katerega potem delajo aluminij. Znano je, da ima Jugoslavija najbogatejša ležišča bauksita in za vidno bogastvo aluminija, ki postaja vsak čas bolj pomembna kovina. Podobna tovarna je že bila v Mostah pri Ljubljani.

ZAJČJE KOŽE, katere rabi tovarna "Šešir" za klobuke v Škofji Loki, plačujejo po 17 Din.

BOMBAŽ V HERCEGOVINI. Pomanjkanje sirovin je dalo povod, da so začeli misliti na gojitev bombaža v Jugoslaviji. Upajo da se bo zato najbolj obnesla Hercegovina. Nakup surovin iz tujine je trenutno toliko kot nemogoč, ker Jugoslavija nima tujih valut. Tudi iz poziva na Zagrebški velesojem izzvani pritožba, da zaenkrat ni mogoče misliti na trgovske operacije z inozemstvom in da ima velesojem le propagandne namene.

KONJI IZ SEV. AMERIKE. Kot poslednja pošiljka UNRRE je dobila Jugoslavija v januarju 760 konj virginske pasme.

DOM TITOVE MLADINE se imenuje bivše mladinsko vzgojevališče v Mostah.

STARI TRG PRI LOŽU. Doslej je bil za ministra v Ljubljani kmet Hribar, domačin iz teh krajev. Njegovo mesto je sedaj zasedel inženir Levstik.

KRANJ. Mestni ljudski odbor (občinski odbor) je bil odstavljen, ker ni imel pravega smisla za ljudsko oblast, akor pove odlok ostavitve. Ljudska Pravica, ljubljanski dnevnik je povedal, da drži preveč z bogatini.

Sedaj bodo nove volitve, kakor so na povedane na splošno nove volitve, da pomeđejo z nedelavnimi ljudskimi odbori. V javnih pozivih na volitve se povdarja, da so prišli v mnogih občinah na vodstvo lenuhi, delomržeži in nekoristni ljudje. Ti imajo krivdo, da je slovensko gospodarstvo zašlo v krizo, da zmanjkuje prehrane.

KMETIJSKE OBDELOVALNE ZADRUGE je uradni naslov slovenskih kolhozov. Pri zadevanje oblasti, da bi kmetom dopovedali, naj se združijo v te zadruge ne najde odmeva po Sloveniji. Več uspeha obetajo tovrstne vinarske zadruge, ustanovljene v Slovenskih Goricah in Halozah, koder so odvzeli obsežne vinograde nemškimi gospodarjem in jih sedaj obdelujejo kmetje na združnični podlagi. Zadruga "Meljki hrib" pri Mariboru je imela za upravitelja tovariša Druca, ki je pa prišel sedaj na zatožno klop, ker je le sebi gospodaril.

NA HRVAŠKEM je ustanovljenih že 52 kmet. zadrug.

URSULINKE v Ljubljani niamjo več šole, pač pa se preživljajo s poučevanjem tujih jezikov in klavirja v prostih lekcijah. Usmiljenke so pa mnoge odšle na svoje domove.

MARIJINE DRUŽBE NA PRIMORSKEM. Za sestanke te cerkvene družbe je treba prositi dovoljenja v coni B s kolkom 30 lir in priložiti za odgovor 100 lir. Če se tej formalnosti ne ugodí, je družba razpuščena in župnik kaznovan.

VIPOLŽE. "Rimski Ameriški dnevnik" objavlja dopis, v katerem opozarja italijanske oblasti na nedosledno ravnanje. 25 let so pred celim svetom zagotavljali, da je Slovensko Primorje italijansko in da so njegovi prebivalci Italijani, sedaj pa, ko iščejo "Beli Slovenci" v Italiji zavetje pred "Rdečimi" jim odrekajo zaščito. Povdarja članek, da so goriška Brda 100 % slovenska. List opozarja, da je ravnanje italijanskih oblasti nedosledno. Vsem tem ljudem so 25 let vsiljevali italijanstvo, zato so dolžni sedaj dati jim zaščito. Pač pa naj poiščejo med njimi tiste, kateri so bili fašistični priganjači.

SVETOGORSKA MARIJA v Goriški stolnici. Radi negotovosti zadnjih let so imeli svetogorsko Marijo na Kostanjevici pri Gorici, od koder so jo 9. februarja slovesno prenesli v Gorico. Svetogorsko ro-

marsko cerkev so frančiškani zapustili. Znano je, da so bili gori zadnja leta samo italijanski patri. Poročilo ne pove, če je sklep slovenske frančiškanske province, da se Svetogorska božja pot zapusti, ali pa je nemara ostal na mestu še kak slovenski frančiškan.

GRADIŠČE PRVAČINA. 80 letna **FRANČIŠKA SULIČ** je postala žrtev vojne. 1943 leta je bila po nesreči ali pa po hudobiji ranjena v roko. Zatekla se je v bolnišnico v Ajdovščino, kjer je bila prav tedaj, ko so pribesneli Nemci, da uduše slovenski odpor, ki je vstal ob Mussolinijevem padcu.

Tudi Frančiška Sulič je z drugimi pobegnila na Čaven, kjer so jo našli mrtvo, ne da bi bile podrobnosti njene smrti poznane.

Tukaj žaluje za ljubljeno materjo Emilija, por. Lukežič.

Edili in njegov sin ter zet (svak Šemolotove Pavline) in še več drugih so padli v Olševku.

Poročil se je Lukežičev Pepi z Maku cevo iz Volčje Drage. Tam ima namreč dobro idočo gostilno. Svatovščina je bila v Volčji Dragi in je bilo zelo veselo.

Življenje je zelo zmešano. Vse polno je ropov in ubojev, pa se tudi za naprej nič dobrega ne obeta.

TRŽIČ. Mesto je prisojeno Italiji in s tem seveda tudi na gospodarski propad. Ker ima Italija že sedaj čez 2 milijona brezposelnih, zato hite delavci tržiških tovarov v Jugoslavijo, kjer upajo najti gotovo delo in boljši zaslužek.

TRST. Pomorska tržaška krizaje resen problem. Tržaške ladje so znašale pred vojno 570.000 ton, od katerih je bilo zgubljenih 86%. Sedaj je samo še 80.000 ton in še to so male in stare ladje, ki komaj služijo za obalno plovbo.

JUGOSLAVIJA SE PRIPARVLJA "Jugoslavanski vestnik" 15. marca poroča:

Na Dedinju, b. kraljevem dvorcu v Beogradu, je zgrajen ogromen podzemski

bunker, ki bo služil v slučaju vojne za titovski general štab. Za Tita pa je zgrajeno posebno zaklonišče v Krunski ulici v Beogradu.

Posebne ekipe bivših španskih prostovoljcev se nahajajo na vojaškem vežbanju v Južni Srbiji. Dodani so jim tudi izkušeni partizanski borci. Zbranih je okoli 2.000.

ELASovci se vežbajo v posebni vojaški šoli v Makedoniji in v Biljekešu. (Banat). Njihovo število se ceni na 7.000 ljudi. Imajo posebne vojaške uniforme.

Veliko število jugoslov. oficirjev je odšlo na vojaško vežbanje v Moskvo, Harkov in Stalingrad. Na študije odhajajo tudi vodilni vojaški funkcionarji. Tako je bil tudi "generallajtnant" Peka Dapčević tri mesece v Sovjetiji. Do 1. decembra 1946 je odšlo v Sovjetijo skupno sedem skupin po 1000 ljudi.

Od dogodkov, ki so v zadnjem času zelo vplivali na politične prilike v Jugoslaviji, zlasti med narodom, je treba kronološko omeniti sledeče: 1) Akcija dr. Dragoljuba Jovanovića, 2) Streljanje Draže Mihajlovića, 3) Poskus atentata na Tita ob obisku Črne Gore, 4) Diplomatski spor med USA in Jugoslavijo, 5) Sodba nadškofa Štepinca, 6) Volitve v poedinih federativnih republikah, 7) Povratek pravoslavnega patriarha dr. Gavriila Dožića.

Vsi rudniki so domala podržavljeni in pod posebno pažnjo SSSR. Vsi so obnovljeni z uporabo ogromne ljudske sile na prisilnem delu. S tem je dosežen predvojni kapacitet. Kot posebno zanimiv primer navajamo borski rudnik bakra, ki bo z elektrovodom vezan na veliko električno centralo v Kostolcu. Železniška proga Petrovac - Zagubica - Bor je v končni fazi. Vse visoke peči so bile popravljene junija 1946. Odelek za elektrolizo je prav tako popravljen. V rudniku je poleg strokovne sile zaposlenih še 3.000 delavcev na prisilnem delu. Na dan se izkoplje okrog 90 vagonov bakrene rude, ki jo tovorijo v šlepe in odvažajo po Donavi v SSSR.

Vojna industrija v Jugoslaviji je popolnoma pod rusko kontrolo in v polnem razvoju po načrtih sovjetskih strokovnjakov. Bivši Vojnotehnični zavod v Kragujevcu je poravljen za izdelavo pušk in municije (baje sovjetskega modela), kakor tudi za izdelavo strojnic in puškomitraljezov. Maja 1946 so prišla iz Čehoslovaške hidravlična kladiva ter bo v doglednem času vzpostavljen tudi oddelek za izdelavo topovskih orožij.

Jugoslovanska sladkorna industrija je vsa podržavljena. Ogromne količine pridelanega sladkorja se izvažajo v SSSR, medtem ko v Jugoslavijo uvažajo sladkor iz Čehoslovaške, "podarjen v pomoč za prehrano otrok".

Ekonomsko-gospodarske prilike v Jugoslaviji se zrcalijo v sledečih črtah: 1) Pomanjkanje denarja, 2) Poleg slabe letine in velike suše je dovolj živlenskih potrebščin le za one, ki imajo na prvem mestu dovolj denarja, na drugem pa potrebne karte za nabavo hrane, 3) Veliko pomanjkanje obleke in obutve, 4) Težavne stanovanjske prilike v velikih mestih, 5) Podržavljenje privatnih podjetij vseh vrst, 6) Ukrepi za nasilno organizacijo kolhozov tkzv. "delovnih zajednic" ali zadrug.

V komunističnih organizacijah na Vzhodu je bila zadnje čase posvečena velika pozornost sklepanju mirovnih pogodb z državami, ki se razen Italije vse nahajajo na vzhodni strani železne zaves. Ves vshodni komunistični svet se pri tem do-

bro zaveda dejstva, da bi z umikom sovjetskih čet iz Madžarske, Romunije in Bolgarije (in pri tem seveda tudi Jugoslavije) Kremelj dejansko izgubil balkanski polotok. V zvezi s tem se v Jugoslaviji čujeta dve tezi, obe z istim ciljem:

Ena pravi, da bi se v času od podpisa mirovnih pogodb pa do trenutka, predvidenega za evakuacijo sovjetskih čet iz Madžarske, Romunije in Bolgarije, ustanovila Unija balkanskih sovjetskih republik, ki bi kasneje pristopila k SSSR.

Druga pa trdi, da bi Romunija, Bolgarija in Jugoslavija ter Albanija vsaka zase zahtevale priključitev k SSSR.

V obeh slučajih bi sovjetske čete, zbrane v Romuniji in Bolgariji, na mesto da evakuirajo te dežele, krenile na zapad in jug ter zasedle nove meje SSSR.

Ustvarjanje težav na mirovni konferenci in kasneje na zasedanju zunanjih ministrov s strani Sovjetske zveze je služilo samo enemu cilju: pridobitvi dragocenejšega časa za izvedbo gornjega načrta.

TRST, 8. marca. V Trstu je vse v znamenju nove državne ureditve. Ugibanj je nešteto. "Glas zaveznikov" je s 1. marcem prenehal izhajati. Enako "Giornale Aleato". Jugoslovani Titovci selijo svoj Pokrajinsko narodno-osvobodilni odbor iz Trsta in skušajo obdržati svoje "privatno-gospodarske" ustanove ter seveda Komunistično partijo. Nadejajo se mnogo od svojih 5.000 vojakov, ki jih bodo mogli imeti na tržaškem ozemlju. Prepričani so, da bo radi teh vojakov mnogo Italijanov zapustilo Trst.

LJUBLJANA. V Jugoslaviji se pridno nadaljuje nacionalizacija. Nacionalizira pa ne samo država in poedine republike, marveč tudi okrožja, okraji in kraji. Na poslednje odpadejo seveda manj donosna podjetja: kaki mlini, večji obrati, trgovine na drobno, mesarije itd.

LJUBLJANA. Ko je bil ustoličen kanonik Vovk za pomožnega škofa v Ljubljani je oblast dejala, da ga ljudstvo noče. Posledica te "neprijateljnosti" je bila popolnoma nabita cerkev stolna in bližnje ulice, tako da je oblast spustila v stolnico solzilni plin. Isto se je zgodilo tudi pri polnočnici na sveti večer.

RADOVLJICA. Pod Pustim gradom blizu Radovljice sta dve veliki gomili, kjer je pokopanih okrog 600—800 moških, žensk in otrok, beguncev iz Hrvaške, ki so bili maja 1945 zajeti na begu iz Jugoslavije ali pa repatriirani iz Koroške in pobiti. Na Vse svete 1946 so sem pa tja po njivah gorele svečke. Prižgali so jih lastniki njiv, ki so našli tamkaj napol zakopane mrliča.

BEOGRAD. Stanje v Jugoslaviji je iz dneva v dan politično slabše. Podržavljenje, izselitve na jug in posledice oborožitvenega programa, se čutijo kot še nikoli poprej. Vsa proizvodnja je direktno ali indirektno usmerjena v novo vojno. Tekstilne izdelke pošiljajo izključno samo v Rusijo v zameno za tanke, topove in tehnični material. Pri vsem tem pa bodo ljudje kmalu bosí in nagi, predvsem na jugu.

BEOGRAD. Začetkom januarja se je začel proces proti biv. predsedniku emigrantske vlade v Londonu Miši Trifunoviću. Njegova osebna situacija je postala kritična ob procesu proti Draži Mihajloviću, na katerem je Trifunović dobesedno izjavil: "Ni važno, gospod javni tožilec, kaj je napravil za narod Tito ali Mihajlovič, važno je, kaj se danes med narodom šepeta in kaj se v narodu dogaja. O tem bi moralo danes sodišče razpravljati, zlasti na tem procesu."

BEOGRAD. Dva nemška oficirja, obtožena vojnih zločinov, sta bila nedavno posatvljena pred sodišče v Beogradu. Ko so enega izmed njih polkovnika Fuchs-a vprašali o odnosu generala Draže Mihajlovića z Gestapom, je Fuchs odgovoril: "Ne samo, da Gestapo ni imela nikdar odnosov z generalom Mihajlovičem, marveč ga je tudi vedno smatrala za sovražnika nemškega naroda št. 1. Pristaše gibanja generala Mihajlovića je Gestapo zasledovala in strogo kaznovala. Nemci so bili vedno mnenja, da je to narodno gibanje predstavljalo največjo nevarnost za nemške čete na Balkanu. Poleg tega pa je to gibanje zelo škodovalo Nemcem." Ko je Fuchs izgovoril te besede, so razpravo prekinili in ukazali občinstvu, da zapusti dvorano. Nadalje zaslišanje nacističnih oficirjev je bilo tajno. 4

ZAGREB. V začetku oktobra 1945 so bili v raznih mestih otvorjeni posebni tečaji za politične komisarje. Te tečaje obiskuje po 30—40 ljudi. Predavajo Sovjeti. Poučuje se taktiko likvidiranja vojnih ujetnikov v novi vojni.

LJUBLJANA. "Slovenski poročevalec" (4/4. 47.) pod naslovom "Ljudstvo zahteva spoštovanje svojih zakonov", piše:

Že od osvoboditve tare naše delovne ljudi glavnega mesta Ljubljane pomanjkanje stanovanj. Upravičeno se zgražajo zlasti nad tem, ker vrsta verskih redov še vedno zaseda razmeroma številne prostore in se je le malo ali nič utesnila, medtem ko morajo družbeno koristni delovni ljudje prebivati v čisto skrajno neprimernih stanovanjih. Ogorčenje nad tem je postopno naraščalo in doseglo višek ob spoznanju in odkritju, da verski redovi držijo skrivaj za svojimi zidovi tudi še del naše srednješolske mladine, kar jim je na osnovi naše ustave prepovedano.

Ob koncu prejšnjega tedna so se zato po vseh rajonih mesta Ljubljane zbrale številne množice in glasno zahtevale spoštovanje svojih zakonov ter dale zavestnemu svojemu hotenju izraza v številnih resolucijah, namenjenih ministrstvu za prosveto pri vladi LR Slovenije, ki jih nekatere objavljamo.

Na množičnem sestanku terena Galje-nje:

"Na Rakovniku je salezijanski zavod, ki ima še vedno v skrbi in vzgoji našo mladino, toda ljudstvo terena Galjevice nima zaupanja v ljudi, ki so med okupacijo vzgajali največje zločince, organizatorje vaških straž, domobrancev in domobranske policije. Miselnost ljudi, ki so ostali v zavodu in ki upravljajo zavod, se ni popolnoma nič izpremenila, zato zahtevamo, da mora mladina preiti iz njihovih rok v roke vzgojiteljev, ki jo bodo vzgajali v duhu pridobitev naše osvobodilne borbe.

Kar zahtevamo, zahtevamo na osnovi ustave. In ker svoje ustave zrasle iz borbe in volje ljudstva, nočemo kršiti, kakor jo kršijo salezijanci na Rakovniku ali salezijanke na Karlovski cesti št. 22, se s to pravice omenjenih redovnikov in redovsvooj zahtevo ne vtikamo v lastninske niti temveč zahtevamo samo, naj se tudi oni utesnijo, kakor se utesnjujejo danes še vsi delovni ljudje. Smrt fašizmu — svobodo narodu!"

Prebivalci terena X, in XII. rajona Center so sprejeli naslednjo resolucijo:

"Na našem terenu je samostan lazari-stov na Taboru št. 12, ki se kljub ustavi, po kateri vodi vzgojo mladine izključno samo država, še vedno bavi z vzgojo mladine.

Naša ustava in njene določbe so plod

najtežjih bojev in izvojevanje z najtežjimi žrtvami, izraz hotenja najširših množic, zato tudi množice čuvajo nad njo in nadzirajo njeno izvajanje. Kdor krši ustavo, naš osnovni zakon, nima mesta v naši skupnosti!

Zato zahtevamo, naj ukrene naša oblast takoj vse potrebno, da se odvzame vzgoja mladine redovnicam in redovnikom in izroči takim vzgojiteljem, ki bodo napravili iz nje graditelje in ohranitelje Titove Jugoslavije. Vskogar, ki ne spoštuje in v bodoče ne bo spoštoval zakonov, ki jih je ljudstvo zapisalo s krvjo, je treba poklicati na odgovor!

Kdor ne daje skupnosti, naj od nje tudi ničesar ne prejema!"

Prebivalci terenov Mirje, Krakovo, Trnovo, Glince in Kozleja ugotavljajo v svoji resoluciji v zvezi z internatom redovnic De Notre Dame da se more naša slepa mladina še vedno utesnjevati v težko priporjenih prostorih poslopja teh redovnic, medtem ko vzdržujejo v svojih stavbah nedovoljen internat za dijakinje, čeprav je na osnovi zakona vzgoja zadeva države.

Odločno zahtevajo, naj se poslednji dijak takoj odstrani iz samostana, naj se primerno kaznujejo redovi, ki gojencev niso prijavili stanovanjskemu uradu in so skrivaj vzdrževali internate, kakor tudi, da naj redovnice in redovniki prenehajo zasedati prostor delovnim ljudem.

GORICA. Na pustno nedeljo je bila uprizorjena Vombergarjeva komedija "Voda". Celo iz Brd in Krasa so prihiteli rojaki, da se pošteno nasmejejo za pust. Predstava je bila v Verdijevem gledališču.

V PREKOPI PRI KOSTANJEVICI je zapustila solzno dolino Jerinatova mama (Župan) stara 80 let. Doma zapušča sina z družino. Tukaj živi sin Janez poročen.

ANHOVO. Sedaj pride Jugoslavija, pa se je mnogi boje. Mnogi taki, kateri so trpeli od fašistov sedaj beže in je v naših krajih zelo zmešano.

OPERIRAN JE BIL na slepiču Ignacij Tinta, doma iz Morskega pri Kanalu. Sedaj je že dober.

TEŽKA NESREČA je zadela rojaka iz Vidma pri Krškem JURJA KODELJA, ki dela v tovarni Klöckner. Stroj mu je odrezal vse 4 prste na levi roki po nepaznosti pomočnika, kateri je po nerodnosti sprožil stroj, ker se je igral z žogo.

VIPOŽE. Brda so zelo veliko trpela za svobodo domovine in sedaj pridemo verčinoma tudi mi pod Jugoslavijo. Nekateri se je zelo boje, drugi pa zelo vesele. Meja bo ob doljni poti, za bregom, tako da bodo ostale 4 vipolžke kmetije na laški strani. Mnogi ljudje so sadili krompir na svojih njivah, pa ne vedo, kako ga bodo

PETER ŽIVKOVIČ, svoj čas "slaven" gekopal, ker bo državna meja vmes. neral v "politiki", ki je v veliki meri zakrivil zgrešeno jugoslovansko politiko, je doživel v — begunstvu. Umril je v Parizu letos v februarju.

V LJUBLJANI je umrl sodnik apelacijskega sodišča Dr. Erik Eberle, pokopan 13/1 letos.

Umril je tudi ANTON VOLTA, lastnik trgovske apelacijske pisarne.

LIHTENTURNOV ZAVOD, deklishega srednja šola, katero so vodile usmiljenke je sedaj postal "Dom Anice Černejeve". Sestram so pustili začasno še hišico v ozadiju dvorišča, od koder pa bodo morale sedaj ven, ker so časopisi dvignili gonjop roti njim, češ da se še vedno vtikajo v gospodarstvo.

BOGOSLOVJE V LJUBLJANI. Mariborska in ljubljanska škofija imata sedaj

skupno bogoslovje v Ljuljanskem starem semenišču. Novo bogoslovje "Baragovo Semenišče" pri Sv. Krištofu je bilo razlašeno. Skupno je v Ljubljani 50 bogoslovcev. Nekaj jih je med njimi tudi iz Belgrada. V semenišču jet udi 40 ajkav srednješolcev, ki so še preostanek škofovih zavodov v ent Vidu, kateri so se odločili za duhovski stan. Vodja semenišča je kanonik Šimenc. Vzdržuje se bogoslovje s prispeki ljudstva, ki velikodušno prispeva za vzgojo duhovnikov, kljub skrajni revščini, ki v deželi vlada.

POMANJKANJE V JUGOSLAVIJI. Jugoslovanska armada šteje 400.000 mož kar pomeni seveda ogromen izdatek in potrošnjo živil. Še več pa se pozna, ker manjka delavnih rok na polju. Tako je ostalo mnogo polja neobdelanega radi tega razloga. Občutne posledice ima tudi to, ker je bilo iz Vojvodine, ki je žitnica Jugoslavije (Banat) pregnanih mnogo nemških družin. Sicer je bilo doselje njih tja že čez 10.000 družin posebno iz Črne Gore in Dalmacije, nekaj tudi iz Slovenije, toda novi stanovalci, ali niso znali ali niso hoteli obdelati polja in tako je to povzročilo ogromen primanjkljaj v pridelku žita. Mnoge vasi v Sloveniji so skoro brez moških, ki so bili poklani v maščevalnih pohodih ali v "likvidiranju", tistih, kateri so bili smatrani kot belogardisti in nasprotniki novega reda. Poleg tega je Jugoslavija poslala mnogo žita v Albanijo in Romunijo radi volilne propagande. Tako je prišlo v januarju do tega, da je začelo primanjkovati krušnega žita in hrane sploh. Oblast je nato rekvirirala v februarju v Sloveniji 3570 vagonov žita kmetom, katere so obtožili, da so prikrili skupno 30.000 ha posevka. V pomladnih mesecih je zato vladalo tudi v Sloveniji pomanjkanje živeža.

Ljubljančani so dobili v teh mesecih po 1,2 kg pšenične in 3,2 koruzne moke mesečno, masti 20 dkg, sladkorja 15 dkg mesečno. Mesa pa 10 dkg tedensko. Mleko je le za otroke do 2 let po 1 liter na dan.

LESNA KUPČIJA. Kubik lesa (kubični meter) se proda po 6000 lir v coni B. V Italijo ga proda potem oblast po 20.000 lir.

ZA NOVEGA MINISTRA ZA KMETIJSTVO v vladi LR Slovenije je bil imenovan inž. Jože Levstik, ki je bil med prvimi organizatorji OF na ljubljanski mestni občini. V prvi slovenski vladi je bil pomočnik kmetijskega ministra, nato pa generalni tajnik predsedstva vlade, ob ustanovitvi kontrolne komisije pri predsedstvu vlade pa je postal njen inspektor.

JESNICE. "Ljudska Pravica" je pred nedavnim poročala, da je bilo v preteklem letu v jeseniški železarni povprečno po 20 nesreč na dan. Statistika pa kaže, da je vsak četrti delavec v preteklem letu potreboval zdravniško pomoč. Nesreče so povzročili motnje v rednem obratu in zmanjšujejo proizvodno moč tovarne. Zato so zaradi ponovnih nesreč zelo zaskrbljeni in so začeli preiskovati njihove vzroke. Polovica vseh nesreč je bila prizadeta na rokah.

DOLARJI V DOMOVINO. Po seznamu Narodne banke za november je prišlo v Jugoslavijo 705.000 dolarjev, ki so jih poslali svoji v domovino. Poleg tega 54.500 kanadskih dolarjev ter 46.000 funtov šterlingov. V decembru pa je prišlo 783.000 dolarjev, 31.000 kanadskih dolarjev in 26.000 funtov šterlingov.

OKREVALIŠČE PREDDVOR. "Slov. por." piše dne 1. febr. da so začeli z novim otroškim okrevališčem v Preddvoru na Gorenjskem. Ta kraj in bližnja okolica je

znaan kot dobro okrevališče za one, ki bolehalo na prsnih boleznih.

OBISK MOSKOVSKEGA RADIOKOMITETA v Sloveniji. Po slovanskem kongresu je prišel v Ljubljano moskovski odbor za radiooddaje. Vodil je Aleksander Ovčarov. Poleg raznega partizanskega materiala kot partizanske govore itd. so vzeli tudi kakih 30 slovanskih pesmi, ki jih bodo sedaj Rusi poslušali na moskovskem radiu. Deset pesmi je zapel v ta namen Centralni sindikalni zbor pod vodstvom Franceta Marolta. Ta zbor je nadaljevanje nekdanjega Akademskega pevskega zbora.

LJUBLJANA. Znam ljubljanski gledališki igralec Ivan Cesar je obhajal 18. jan. petindvajsetletnico, odkar sodeluje pri gledališču. Kmalu nato je umrl.

LJUBLJANA. "Slov. Poročevalec" z dne 26. februarja poroča, da je plenum OF za Ljubljano sklenil da: 1. odpravi dosedanje razdelitve mesta na 10 četrti. V bodoče bo Ljubljana razdeljena na štiri rajone. Prvi rajon bo obsegal večji del dosedanjih četrti, središče mesta in Tabor, drugi rajon Šiško in Bežigrad, tretji rajon dosedanji četrt Moste z delom Tabora, četrti rajon dosedanji četrti Vič in Rakovnik z delom središča mesta.

Poleg navedenih štirih rajonov bodo zaradi specifičnega značaja dosedanjih četrti Ježica, Šentvid in Polje ustanovili tri samostojne odbore OF, ki bodo vezani direktno na mestni odbor OF.

2. Takoj in dosledno naj se ukine ves sistem terenskih, uličnih in blokovnih odborov OF, kakor tudi sistem hišnih zaupnikov.

Odbori OF morajo usmerjati svoje delo "za urejanje političnih in gospodarskih problemov in skrbeti za vzgojo ter aktivizacijo ljudskih množic v zvezi z nalogami, ki jih postavlja petletni načrt."

Prednost pri vodstvenem delu imajo sindikalne organizacije.

TEKMOVANJE ZA ODKUP ŽITA. Ministrstvo za trgovino in preskrbo v Ljubljani je za čas od 20. febr. do 20. marca razpisalo enomesečno tekmovanje okrajnih ljudskih odborov za "uresničenje naknadnega odkupa kontingente žita".

V LJUBLJANI je umrla Ana Pivec, roj. Huber, vdova po mornariškem generalnem komisarju v pok. ter Alojzija Šumi, roj. Kumar. V Celju je preminula Marija Svetel, posestnica.

LJUBLJANA. "Slov. Poročevalec" z dne 28. februarja 28. februarja poroča, da je bila v Ljubljanski tovarni kroja velika eksplozija, pri kateri sta bila dva delavca ubita, ranjenih pa je bilo 7 delavcev. Trije od njih so dobili težke poškodbe. Do eksplozije je prišlo zaradi uhajanja bencinskega plina.

OBSODBA LJUBLJANSKIH USMILJENK. "Slov. Poročevalec" z dne 11. februarja objavlja poročilo o razpravi in obsodbi petih ljubljanskih usmiljenk iz Lichtenturnovega zavoda, ki so bile obtožene kaznivih dejanj "zoper ljudstvo in državo".

"Obtožene so bile, da so med okupacijo v internatu in na meščanski šoli Lichtenturnovega zavoda širile belogardistično propagando in navajale gojenke, zlasti članice KA k izdajalskemu delovanju proti narodnoosvobodilnemu gibanju. Sile so učenke na protikomunistična predavanja, k "spokornim procesijam" in podobnim belogardističnim prireditvam. Naprednim gojenkam niso dovoljevale bivanja v internatu in še tik pred osvoboditvijo so silile učenke, da so morale po cele noči moliti za domobrance in prositi Boga, da ne bi prišli partizani v Ljub-

ljano. Tudi po osvoboditvi so nadaljevale svoje izdajalsko početje. Čeprav jim je ljudska oblast dala vso možnost, da bi se vključile v ljudsko skupnost in sodelovale pri obnovi in izgraditvi države, tega niso storile, marveč so zlorabljale potrpežljivost ljudske oblasti za rovarjenje proti ljudstvu in državi. Navajale so učenke, naj trgajo slike maršala Tita, stenčase in transparente, jih vzgajale v sovraštvu proti FLRJ in jih zlorabljale za pisanje in razširjanje protiljudskih letakov in napisov. Ščitile so vse tiste gojenke, ki so bile zaradi izdajalskega udejstvovanja izključene iz šole in prirejale z njimi tajne sestanke. Ko je bil v zavodu osnovan državni internat, so obtožene redovnice, zlasti pa prednici Trkov Marija, nagajale na vsakem koraku. Zapirale so učila, skrivale ključke, zapirale vodo in na razne druge načine ovirale normalno delo v zavodu. Pripravljale so skrajno slabo hrano in dajale gojenkam po štiri dni star kruh, čeprav so imele zase vsak dan svoj žegar. Njihovo početje je izzvalo splošno ogorčenje ljudstva in prišlo je do javnih demonstracij proti njim.

Sodišče je po vsestranski razpravi, zaslišanju številnih prič in obtožbenih redovnic, ki so se zagovarjale na svobodi, ugotovilo, da so zagrešile vrsto kaznivih dejanj zoper ljudstvo in državo ter je obsodilo: Trkov Marijo na 3, Ogorelec Terezijo na dve in pol, Sušnik Ano pol, Vrbnjak Cecilijo na dve in pol in Rožman Marijo na 1 leto odvzema svobode s prisilnim delom ter na izgubo državljanских pravic za dobo 1 do 2 let, Trtnik Ana in Trden Neža sta bili oproščeni zaradi pomanjkanja dokazov. Sodišče je obenem izreklo zaplembo vsega imetja Lichtenurnovega zavoda v splošno ljudsko korist.

SMRTNE OBSODBE ZA PONAREJANJE BANKOVCEV. Vrhovno sodišče LRS je po poročilu "Slov. Poročevalca" z dne 11 febr. obsodilo na smrt radi ponarejenih dinarskih tisočakov, Jankota Tominc, Franca Gnezda in Antona Brad. Na prisilno delo od 5 do 20 let pa so bili z izgubo premoženja obsojeni: Franc Petrič, Janez Petrič Anton Urbas, Franc Kodela, Karol Južnič in Marija Urbas. Naknadno so bili obsojeni Franc Ogorelec na smrt z ustrelnitvijo, Jože Drobež na 8 let, Milka Mrhar pa na 4 leta odvzema svobode s prisilnim delom.

CEROVLJE PRI NABREŽINI. 16/3. 44. so Nemci naredili maščevalen pohod nad vas in so od 42 hiš požgali 36. 20 hiš je že obnovljenih, 15 jih je še v delu. 17/2 letos je izročil lastnikom ključke oficir Gardner.

ODPRAVA KOLONSTVA V ISTRI. Nekatere vasi so imele vse do tega časa še stari grofovski način, da niso bili lastniki zemlje kmetje, temveč graščak, kateremu so plačevali najemnino v denarju ali blagu. Nova oblast je odpravila kolonstvo. Tlako bodo odpravljali z naprejo v ogliki udarniškega dela. Tudi en del slovenske Istre, okoli Kopra, pride pri tej obnovi v poštev. Nekaj tistih vasi pade sedaj pod Trst.

HRVATJE V ISTRO. Ker je pobegnilo mnogo tisoč Italijanov, je nastalo mnogo praznih domačij, v katere vabijo sedaj Hrvate iz tujine in jugoslovanskih pokrajin. Istrijanov je zelo mnogo v tujini in zato velja posebno njim poziv, naj se vrnejo v svoje rojstne kraje.

GORICA. Meja bo pri Rdeči hiši (Živinski semenj), po železnici do Šempetra, nato pa mirenška cesta. Staro in novo pokopališče gre Jugoslaviji.

V gostilni Konič Anton na sejmišču so predstavili mino, ki je naredila pol milijona škode. V Kodermacovo gostilno (Sv.

Anton) je bila vržena bomba. 5 oseb je bilo ranjenih, med njimi tudi gospodinja. Delo fašistov! Grozijo tudi Podgornikom na Korsu (Restavracija Central).

V Ločniku so odkrili ostanke starih grobov iz časa Kristusovega. Še starejše, 16 grobov, pa so odkopali na Kalvariji (iz bronaste dobe).

STARI TRG PRI LOŽU. V krajevnem ljuds. odboru (občinski odbor) je bilo nekaj takih, ki so svoj položaj izkoriščali. Javno so napadli v časopisju Matijo Sterlet kot saboterja in verižnika.

V GRAHOVEM so zbrali na poziv ljubljanskih oblasti precej masla, ki je bilo pa tako slabo varvano, da se ga je večina pokvarila. Krivdo zato ima "Mleko

MATAJEV MATIJA

"Bog nas varuj — kakšen hrušč in trušč!" si je dejal Matajev Matija in se nekam plaho oziral preko pregrade. "Napoved se jim res kaj razbije ali razpoči in potem utegne še meni kaj prileteti na betico! Bog ne zadeni, da —"

Zdajci j smuknil mimo njega kolesar. Prestrašeni Matija je na vso moč odskočil proti cestnemu jarku. Pri tej priči se mu je snela kula razdežnik in padla na tla; jabolčni krlji so se usuli iz rute na vse strani. Matajev Matija pa je obstal, zapil palico v pesek in debelo gledal za motorjem.

"Oho, ta pa jezdari celo kolovrat!" se je čudil, si mel oči in se krepko počil po stegnu. "Res je, nič se mi ne sanja! Ko bi se mi sanjalo, bi se bil zdaj prebudil po udarcu. Lej, lej, kje je že! Ti kajon, ti onegavi, he he! Kolesi ima pa naviti tako, da mu tečeta kar sami! Kdo mi kaj verjame doma, če jim bom pravil o takih čudežih! Oh, škoda, škoda, da ni Anke tukaj ali pa vsaj Andraža špehomalha! Tako pa ne bom imel nobene priče! Saj pravim..."

Sklonil se je in začel pobirati svoje krlje v culo.

"Hahaha, odkod ste se pa vzeli vi, ki uganjate take čudeže!" se mu je smejal mlad železničar, ki j prišel onkraj ograje mimo.

"Kakšne čudeže?" je vprašal osupli Matija.

"Jabolka pobirate tukaj pod lipami, kostanji in javori, hahaha!" se je grohotal oni. "Pa ste res čuden človek!"

"Vi ljubljanci ste čudni, vi, ne pa jaz!" mu je odvrnil Matija. "Kolovrate jahate, vozite brez uprežne živine in Bog ve, kaj počenjate še vse! Pa brez zamer!"

"Z Bogom, prijatelj, dober tek!" mu je zaklical mladi mož in odhitel.

Matajev Matija pa se je odpravil dalje in kmalu dospel do Dunajske ceste. Pri črno-rumeni prečnici ga je ustavil mož s črno kapo.

"Kaj imate v culi?" ga je vprašal hitro.

"Ali ste pa radovedni, he he!" se mu je Matajev Matija smejal široko. "Kaj pruite, kaj bo neki tukaj notri? Če ste pič, pa uganite sami!"

"Kaj klobasate! Pokažite, kaj imate, če ne, bo narobe!" ga je osorno zavrnil pustil mitničar.

"No, no, vam pa pokažem, saj sami menja ne bi uganili!" ga je tolažil Matajev Matija prijazno. "Vidite, malo ajdovca, domačega sira in krljev sem vzel s sabo."

Mitničar je nekaj zagodrnjal in pokazal potniku hrbet.

Matajev Matija pa jo je počasi mahal dalje. Z radovedno spoštljivostjo, z vzdignjenima obrvmi, nagubanim čelom in široma odprtimi očmi je občudoval visoke

promet", državna posredovalnica za vse mlečne produkte za nakup in prodajo.

NARODNA KNJIŽNICA v LJUBLJANI je utrpela veliko škodo 29/1. 44, ko je padel nanjo nemški avijon in zanelil požar. 60.000 knjig je bilo vničenih, največ prevodi in novejše publikacije, a tudi nekaj dragocenih knjig. Prostori so sedaj že obnovljeni, knjige bo pa težje nadomestiti.

GREGORČIČA je izdal Slovenski knjižni zavod z uvodom dr. Mirkota Rupel.

BELGRAD. Narodna biblioteka je bila še bolj vničena kot solvenska glavna knjižnica, 6/4 1941 je pogorela s pol milijona knjigami. Doslej so zbrali šele šele 200.000 knjig na novo.

pisane hiše, lične balkone, okrašene z bujnimi žarnobarvnimi cveticami, stolpke na strehah, raznobojne lepake, reklamne deske in izveske, plinov svetilnice in električne žarnice, zlasti pa vabljivo blesteče izlage vsakovrstnega blaga za velikanskimi okni. Na cesti, tlakovani s kamni, so še hujše ropotali vozovi.

"Komaj bi bilo, da bi imel oči spredaj in zadaj!" je mrmral sam zase. "Kakšne hiše! Nekatere so višje kakor zaplanski zvonik in večje kakor zaplanska graščina, ki se mi je zdela dozdej največja zgradba na svetu. Pa koliko debele in tanke drete imajo razpete preko ceste po teh kolih in celo po strehah! Menda suše prilo na njej ali pa nastavljajo ptičem limanice ali kaj?"

Izprva je hodil po obstranskem tlaku. Ker se je pa zadel zdaj ob tega, zdaj ob onega, se je rajši ognil neprilikom in jo kresal lepo po sredi ceste. Pozdravljaj je vsakega gospoda, ki se mu je zdel količjak imeniten.

Tečajci je zaslišal za sabo topot konjskih kopit na kamenitem tlaku in na tihih kolesih je prihitela visoka kočija; za bradatim voznikom je sedel zalo oblečen očabnež s prekrizanimi rokama ob prsih. "S pota, neroda! Tukaj je za konje in vozove!"

"Kdo pa je ta hudi gospod?" je vprašal Matija starega moža, ki je šel mimo njega preko ceste.

"Ta je le hlapec, ta, ki sedi zadaj", se je glasil odgovor. "Gospoda spredaj pa ne poznam."

"Hlapec?" je premišljal Matija. "Oh, zakaj ni počakal malo, da bi mu jo zasolil tako: Veste kaj, ničemurni možič? Vi ne poznate mene, jaz pa vas ne. Kaj bi se tako grdo zadirali vame! Zakaj ne bi hodil po sredi, če je ob straneh gneča! Tako bi jo bil zabrusil prevzetnežu, njegovemu gospodu pa: Lep gospod ste res, da je vaš zarobljeni hlapec lepše oblečen kakor pa vi sami, in da vozite vi njega okoli! Vi se mučite vajeti in pazite na oba konja, hlapec pa lenobo pase in široko sedi na boljšem sedežu. Ali ni to narobe svet?"

Uglobljen v svoje misli, se je Matajev Matija komaj še o pravem času umaknil avtomobilu. Bistvo je pogledal gospoda v sivem plašču, z debelimi očali in gospo s tančico na obrazu ter obadva pozdravil prav spoštljivo.

"He he, he he, kako sta onegava!" se je oveselil. "Kako lepo se vozita brez konj ali volov! Kakor sveti Elija v nebesa! In trobita si za kratek čas, pa ne posebno lepo in zmeraj gonita eno kakor kukavica. He he!"

Na Franca Jožefa cesti je zagledal v senci vrsto fizarjev.

"Svaujejo, živio!" se je nasmešnil Matija. "Bog daj srečo ženinu in nevesti in vsem skupaj, pa še meni, da bom zadovoljno živel z mlinarjevo Anko!"

"SLOVENSKA KRAJINA"

Vabi svoje člane in prijatelje na koline, ki se bodo vršile v lokalu Chacabuco 501, Avellaneda 8. junija, z začetkom ob 12 uri. Vstopnina je 4.— \$.

OPERIRANI S OBILI trije rojaki: V Fioritu IVAN HOZJAN in ANDREJ GOMBOC, v Sanatoriju San José pa je bil operiran ŠTEFAN TALABER. Vsi so sedaj že pri dobrem zdravju.

Podpisani član društva Slovenska Krajina se lepo zahvalim, društvu za izplačano mi podporo. Tudi se lepo zahvalim vsem rojakom in tovarišom šteri so me obiskali v mojem betegi. Posebno pa Kolman Krajcari, šteri se je telko trüdo za mené, najlepša hvala vsem.
Stefan Talaber.

LJUBLJANA. Oblast izpraznuje 5 km širok pas na meji z Avstrijo.

**ESPLENDIDOS LOTES — GRANDES — BARATOS
EN 120 MENSUALIDADES**

Junto al tranvía — agua subterránea muy buena, donde está formándose el futuro barrio Edén Argentino.

**JUAN BARBÉ
LANUS OESTE — 4 DE JUNIO**

sobre el camino del futuro aeropuerto de Ezeiza.
Venta de lotes particular
Escritorio: Santa Fe 5695 Lanús Oeste, sobre el terreno.
Tomar tranvía 20 desde Retiro, 53 desde Puente Barracas.

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

ESNEA

PERIODICO SEMANAL

aparece los días 3 - 10 - 17 y 24 de cada mes.
Dedicado exclusivamente a la Industria Lechera y a la Granja.

Consultorio Técnico, Industrial y Veterinario - Análisis, etc.
GRATIS PARA LOS SUSCRIPTORES

PRECIO DE LA SUSCRIPCION \$ 10.— ANUALES

Redacción y Administración:

MORENO 2718 — U. T. 45-3503 — Buenos Aires

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI!
Kadar imate opravka v Buenos Airesu, se ustavite v

**HOTELU
"PACIFICO"**

kjer boste ceno in dobro postreženi.
CHARCAS 769 - BUENOS AIRES

Lastnik:
ANTON BOJANOVIĆ

Stavbe - načrti - proračuni - firma

FRANC KLAJNŠEK

je preselil pisarno in sedaj ura-
duje v ponedeljek, sredo in petek
od 16 do 19 ure v
Asunción 4602 — U. T. 50-0724

KROJAYNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

"LA VIDA ESPIRITUAL"

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

**"DUHOVNO
ŽIVLJENJE"**

CORREO
ARGENTINO
Suc. 13 (B)

TARIFA REDUCIDA
Concesión 2568

DR. NICOLAS I. ETEROVIĆ HURE

A d v o k a t

Posredujem v vseh pravnih zadevah kot zapuščine,
odpusti, zavarovanje, nezgode itd.

Uruguay 344/4 H - Capital Calle 13 No. 833 - La Plata
U. T. 38 - 2258 Tel. Paz 2664

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1926

T. A. 47, Cuyo 6894
Buenos Aires

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 0589 — TIGRE — FCCA.

A M A R O

MONTE CUDINE

A Z A F R A N

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$. BELGRANO 2289

Načrti za stavbe

Firma

VITO GABRIELČIČ

Tehnični Konstruktor

Obras y Cloacas

Baigorria 4825

U. T. 50-3985

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu